

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΧΑΝΙΑ
15 ΜΑΪΟΥ 1933

Ετήσια συνδρομή Δρχ. 20
Τιμή φύλλου Δρχ. 2.50
Έτος Β' - Αρ. φύλλου 17

Μηνιαίον περιοδικόν εκδιδό-
μενον υπό των μαθητῶν
τοῦ Γυμνασίου Θελέων
Χανίων

ΠΕΡΙ ΤΑΣ ΕΚΔΡΟΜΑΣ

Όταν καμμιά φορά διά-
βαζα στις εφημερίδες : «εί-
φοιτηταί τοῦ Πανεπιστη-
στημίου Ὁξφόρδης ἡ Ζυρί-
χης κλπ. ἐπεχείρησαν ἐπι-
στημονικόν ταξίδιον ἀνά-
τὰς Ἀθῆνας καὶ ἄλλα
χοῦ...», δὲν μπορούσα μὲ
τὴν στενὴ μου ἀντίληψιν
νὰ ἐννοήσω ἢ μᾶλλον νὰ
ἐμβαδύνω στὸν τρόπον τοῦ
σκεπτεσθαι αὐτῶν τῶν ἀν-
θρώπων, ποῦ μὲ τέσση εὐκο-
λία ἀλλοζῶν τὰς ἀναπαύ-
σεις καὶ τὴν ἡσυχίαν των
μὲ τοὺς κόπους καὶ τὰς δυ-
σκολίας ἐνὸς ταξιδίου σὲ
ἄγνωστα μέρη. Ἐφάντα-
ζόμουν ὅτι τὸ βιβλίον ἦταν
ἐκεῖνο ποῦ μπορούσε ν'
ἀναπληρώσῃ ἢ πάντα !
ὅτι ἐφθάνε νὰ διαβάσῃ κα-
νείς ἄρκετὰ ἢ τὸ πολὺ πο-
λὺ νὰ τὰ ἴδῃ ὅλα σὲ μιὰ
χαλιωγραφίᾳ ἢ σ' ἓνα ἀνά-
γλυφο γιὰ νὰ τὰ γνωρίσῃ
τετραγωνικά, γιὰ νὰ θεω-
ρῇται σοφός, μορφωμένος.

Πέρασε ὅμως κι' αὐτό.
Μιὰ μικροῦλα ἐκδρομὴ
ὡς τὴν πρωτεύουσα ἤρκεσε
νὰ μοῦ ἀνατρέψῃ τὰς πε-
ποιθήσεις.

Μόλις βγῆκα δυὸ βήματα
ἐξω ἀπ' τὴ στενὴ μου περι-
φάρεια, εἶδα πὺς ἐκεῖνο
ποῦ ὡς χθὲς ἀκόμη θεωροῦ-
σα περιττὴ πολυτέλεια σή-
μερον τὸ βλέπει ὡς ἀπαρά-
τητον καὶ ἐπιβεβλημένον.

Βλέπω πόση σημασία ἀ-
ποδίδεται στὶς ἐκδρομὰς
πανταχόθεν ὡς ἐκ συνθή-
ματος.

Νὰ γιατί κι' ὁ σεβαστός
μας Γυμνασιάρχης σὰν πρω-
τότερος κάθε πρακτικῆς
καὶ συγχρονισμένης ἰδέας,
αὐτὸς ποῦ τόσον ὠραία
γνωρίζει νὰ συνδυάσῃ τὸ
εὐχάριστον μετὰ τοῦ ὠφε-
λίμου, βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν
μὲ τὴν εὐγενὴ πρόσκλησι-

τοῦ Ἐκδρομῶν Σταυροῦ νὰ
μετοβάλλῃ τὴν θεωρίαν εἰς
πράξιν.

Μὲ τὴν εὐγενὴ λοιπὸν
πρωτοβουλίαν τοῦ Διευθυ-
νοῦ καὶ τὴν πολύτιμον συν-
εργασίαν τοῦ ὑποδιευθυ-
νοῦ μας ὡς προέδρου ἀπε-
φασίσθη ἡ πρώτη μαθητικὴ
ἐκδρομὴ Γυμνασίου Θε-
λέων.

Γιατί μέχρι τινὸς αἱ ἐκ-
δρομαὶ αὐταὶ ἐθεωροῦντο
προνομίον γενικῶς τοῦ ἄρ-
ρενος φίλου.

Σήμερον ὅμως ποῦ τὰ
παλαιὰ εἰδῶλα καταρρί-
πτονται καὶ οἱ διέποντες
τὸ θῆλυ νόμοι τορπιλλίζον-
ται ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλ-
λου γιὰ νὰ τοὺς ἀντικατα-
στήσῃ νῆοι καὶ συγχρο-
νισμένοι τοιοῦτοι, σήμερον,
ποῦ ἡ γυναῖκα ἐρρίφθη εἰς
τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ποῦ
δρᾷ καὶ συναγωνίζεται τὸν
ἄνδρα εἰς ὅλα τὰ στάδια,
ποῦ συμφωνεῖ καὶ διαφω-
νεῖ, ποῦ συζητεῖ καὶ νικᾷ,
καὶ δὲν χειραγωγεῖται σὰν
τυφλὴ ἐπαίτις ἢ σὰν εὐθραυ-
στον ἀντικείμενον, ἐπιβάλλ-
εται νὰ γνωρίσῃ ἕως τὰς
τελευταίας λεπτομερείας
τὸ πεδίον, εἰς τὸ ὁποῖον
πορεύεται νὰ δρᾷ. Ταῦτα
λέγουσα γιὰ νὰ δικαιολο-
γήσῃ τὴν πρώτην ἐκδρο-
μὴν γυμνασίου Θελέων ἐξέ-
φυγα ἀπὸ τὸν κύριον σκο-
πὸν τοῦ θέματός μου καὶ
ἴσως ἴσως ἐκληφθῶ καὶ ὡς
φεμινίστρια....

Ὁχι πρὸς Θεοῦ!!

Γι' αὐτὸ κλείω τὴν πα-
ρόνθεσιν καὶ συνεχίζω μὲ
βάσιν τὰς πρακτικὰς ὠφε-
λείας τῶν διδακτικῶν ἐκ-
δρομῶν.

Μὲ πενιχρὸν οἰκονομι-
κὸν προϋπολογισμὸν κα-
τωρθώσαμε νὰ περιηγηθῶ-
μεν καὶ νὰ γνωρίσωμεν

τέσσα μέρη, νὰ ἀποκτήσωμε
τόσας γνώσεις γιὰ τὸν ἄρ-
χαῖο καὶ σύγχρονον πολιτι-
σμό, γιὰ τὴν ἑλληνικὴν
Βιομηχανίαν, θαῦμα ἐξελί-
ξεως καὶ προόδου, ποῦ ἀσφα-
λῶς πολλὰς χιλιάδες, δὲν
θὰ μπερούσαν νὰ μᾶς προσ-
πέσωσιν.

Ἐξ ἄλλου δὲν θὰ ἦτο
διόλου κολακευτικὸν γιὰ
μᾶς τὶς ἑλληνίδες μάλιστα,
νὰ γνωρίζωμε τὴν πατρίδα
μας καὶ τὰ μνημεῖα τῆς
τέχνης τῆς λιγώτερο τῶν
ξένων, οἱ ὁποῖοι τότε μό-
νον θεωροῦνται ὡς συμπλη-
ρώσαντες τὰς σπουδὰς των
ὅταν μ' ἓνα ἐπιστημονικὸν
ταξίδι τακτοποιήσωσιν καὶ
πρακτικὴν ποιήσωσιν τὰς γνώ-
σεις των.

Νὰ γιατί κατ' ἑτος χιλιά-
δες ξένων ἀπὸ ὅλας τὰς γω-
γίας τῆς γῆς κατέρχονται
στὴν κοιτίδα τοῦ ἀρχαίου
πολιτισμοῦ, τὰς Ἀθῆνας,
γιὰ νὰ ἀποχτήσωσιν φέρον
σεβασμοῦ καὶ λατρείας; εἰς
τὸ τελευταῖον μάρμαρον τῶν
ἐρειπίων τοῦ χρόνου καὶ
τῆς ἀκηδίας, ποῦ τόσον ἐ-
παξίως ξέρουσιν νὰ ἐκτιμῶσιν.

Ἀλλὰ αἱ ἐκδρομαὶ τῶν
ξένων αὐτῶν ἔχουν καὶ
ἄλλα πλεονεκτήματα, ὅταν
φιλοξενοῦνται καὶ τυγχά-
νουν καὶ περιποιήσεις κα-
ταλλήλως, ἀπ' ἐνὸς διατί-
θενται εὐμενῶς ὑπὲρ τῆς
Ἑλλάδος καὶ ἀπ' ἑτέρου
τὸ τοιοῦτο ὠφελεῖ καὶ ὕλι-
κῶς ἐκπαιδῇ εἰσάγεται καὶ
ξένον συνάλλαγμα, τοῦ ὁ-
ποῖου ἔχομεν ἀρκετὴν ἀ-
νάγκην.

Εὐχῆς ἄρα ἔργον θὰ ἦτο
νὰ συνεχισθοῦν αἱ ἐκδρο-
μαὶ αὐταὶ εἰς τὸ μέλλον
καὶ μάλιστα εἰς εὐρύτεραν
κλίμακα. Νὰ ἰδρυθῶν δὲ
πρὸς τοῦτο εἰδικὰ ταμεῖα,
εἰς τὰ ὁποῖα ἐκάστη θὰ
προσφέρῃ ἀναλόγως τῶν
δυνάμεών της, νὰ ἐνισχύων-
ται καὶ μὲ προαιρετικὰς
ἐράνους ἢ μὲ μίαν παρὰ-

στασιν, οὕτως ὥστε νὰ μὴ
εἶναι αἱ ἐκδρομαὶ αὐταὶ
προνόμιον ὀλίγων ἀλλὰ
καὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ
διαφόρους λόγους εἴτε οἰκο-
νομικοὺς ἢ ὀτιδήποτε ἄλ-
λους στεροῦνται μιᾶς τόσον
ὠφελίμου καὶ πρακτικῆς
ψυχαγωγίας.

ΑΓΓΕΛΑ ΜΑΡΤΙΝΗ
Τάξις Στ'. Γ.Θ.Χ.

«ΠΟ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ!...

Πρωτὶ... Ὁ αὐρανὸς κα-
ταβαίνοντας τὸ δρόμον ποῦ
θὰ γίνῃ σὲ λίγο, σκεπάστη-
κε μὲ κατάμαυρα σύννεφα.

Μιὰ πένθιμη συνοδεία ἀρ-
γά—ἀργὰ διαβαίνει προχωρών-
τας στὸ Γολγοθᾶ.

Στὴ μέση, φορτωμένος τὸ
σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου, φέρνε-
ται «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφα-
γῇ». Ἐκεῖνος ποῦ λίγες μέρες
πρὶν περνοῦσε τοὺς στρωμέ-
νους μὲ βάρια δρόμους τῆς
Ἀγίας μὰ ἀπιστῆς Πόλης, ἀ-
κούοντος τὸ «Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ
Δαυὶδ...» ἀπ' αὐτοῦ τοῦ
ἰδίους ποῦ σήμερον φωνάζουν:
«Σταύρωσον, Σταύρωσον αὐ-
τόν...»

Δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ
καὶ θέλει στὴ μέση τοῦ δρό-
μου, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ
σταυροῦ προσπαθώντας νὰ
σκοπίσῃ τὸν ἰδρώτα, ἀνάκα-
τον μὲ τὸ αἷμα ποῦ τοῦ βγάζει
τὸ ἀγκάθινο στεφάνι.

Οἱ βάρβαροι ὁδηγοὶ τοῦ τὸν
κτυποῦν, ξεκαρδισμένοι στὰ γέ-
λοια, σὲ κάθε ἀνάμνηση προ-
σπάθειαν ποῦ κάνει νὰ σηκωθῇ.
Κάποιος ἀπ' τὸν ὄχλον συμπι-
νώντας τοῦ πέρνει τὸ σταυρὸ
καὶ ἡ πένθιμη συνοδεία ἀκο-
λουθεῖ τὸν δρόμον τῆς ἀργά-
ἀργά...

Τρεῖς σταυροὶ εἶνε στὸ Γολ-
γοθᾶ σημεῖοι! Στὸ μεσαῖο βρε-
σκειται καρφωμένος Ἐκεῖνος,
ποῦ ἤρθε νὰ δώσῃ τὴν ψυχὴν

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

*Απ' της ζωής τὰ δράματα

ΤΑΤΤΕΛΟΥΔΙΟΥ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Σε νεκρολούλουδα

Τραγοῦδι, γραμμένο σὲ πεζὸ ρυθμό.

Μιά μέρα τοῦ γεννάρη μοῦ μὴ-
νύσανε, νὰ πάω στὴ βάφτιστον
τῇ πρώτῃ ὁρῶς τοῦ Μαρτίου
μοῦ ξαναμήνυσαν, νὰ πάω στὴ
[θανή του.

*Ήταν δὲν ἦταν ἑνὸς χρόνου,
καμάρι τοῦ γονιοῦ του, ποῦ
στοργικά τὸ τρέφανε καὶ διῶς
ἐξεψύχῃσε μὴ κρεῖα χαρὰν γῆ
καὶ ὅταν ἡ νύχτα ξεψυχοῦσε
πιά καὶ πέταξε ἡ ἀγνὴ ψυχὸς
λα τοῦ ποδὸς τὸ συννεφιασμένο
οὐρανό. Ξεψύχῃσε σὰ κρεῖνο
ἀσπιλο καὶ πάλλευκο τὴ χαρὰν
γῆ, ποῦ πέσανε στὴ γῆ τὰ πέ-
ταλά του, ἀπ' τοῦ Μαρτίου τῇ
πρωτῇ τῇ παγωνιά.

Ντυμένο στὰ κατάλευκα,
ἀπ' τῇ κορφῇ ὡς τὰ νύχια του,
φορῶντας τὰ βαφτίσια του τὰ
ἀντῆρα καὶ ξαπλωμένο στὸ στερ-
νὸ τὸ κρεβατάκι του—ἕνα μι-
κροῦλι σὰν κιαῦτὸ—σχεδὸν
κρυμμένο ἀπὸ τὰ σπιλα καὶ πάλ-
λευκα τὰ λούλουδα—μόνη χα-
ρὰ ποῦ στὸ στερνὸ σπητάκι
του θὰ ἔπερνε—λὲς κ' ἔμοιαζε
μ' ἕνα ἀγγελούδι τοῦ Θεοῦ,
ὅπου στὴ γῆ πλανήθη καὶ κοι-
μήθηκε.

Πέθανε; Ποιὸς τὸ λέει αὐ-
τό; Ἡ πονεμένη του ψυχὴ—
ποῦ πόνεσε ὄχι ἀπὸ τῇ στέρῃ
σι, μὰ πὸ τὰ δρώσας τὰ κα-
κά—θὰ φταρουνίτζη τώρα δὲ
μὲ τὰ μικρὰ ἀδερφάκια του,
ντυμένο στὰ κατάσπαρα, μὲ τὰ γ-
υελούδια τοῦρανοῦ καὶ τραγοῦ
δῶντας θὰ γελᾷ στὸ θρόνο τοῦ
Θεοῦ, ξεχνώντας τί θὰ γίνεται

στὸ σπῆτι του.

*Ἄλλοιῳ δὲ γίνεται. χαρού-
μενο σοῦ φαίνεται καὶ ὅτι, δὲν,
γελᾷ τὸ ὑστερνὸ του γέλοιο
καὶ τὸ ὠχρόλευκὸ του πρόσωπο
ἔχει μὴ οὐράνια χαρὰ, χαρὰ
γιατίσμιζε τὰ ποθητὰ ἀδερφά-
κια του, σοῦ οὐρανοῦ τὸ ἀπει-
ρο μὴ ὦρα γρηγορότερα.

Μπορεῖ ἡ ἀγνὴ ψυχούλα
του νὰ εἶνε λυπημένη, ἀφοῦ
στὸν ἔρχομὸ τῆς ἀνοιξὸς ἐπέ-
ταξε ψηλὰ κ' ἀπὸ τὸ χῶμα
ἐλευθερώθηκε.

Εὐτυχισμένο πλάσμα μὰ καὶ
ἄτυχο! Χαρὰ σὲ σένα ποῦφυ-
γες ἀπὸ τὸ ψεύτη κόσμῳ! Ἄτυ-
χο γιατί γρήγορα στερεθῆκες
τὸ φῶς!

Μὰ τί μαυτό; Μήπως ἐκεῖ
ποῦ τώρα βρισκῇσαι ἕνα αἰῶ-
νιο φῶς δὲ βασιλεύει, σκορ-
πώντας μὴ ἀγέραστη καὶ ἀνή-
πωτη χαρὰ σὲ Σὰς τὰ [ἀγγελού-
δια;

*Ἀ νὰ μποροῦσες ὁμῶς νάβλε-
πες, τὸ τί στὸ σπῆτι σας θὰ γί-
νεται!

*Ὡ ἂν μποροῦσες νάβλεπες τῇ
μάνᾳ σου τὴν ἄτυχη, ποῦ τῆς
ματώνης τῇ καρδίᾳ μὲ τὸ χα-
μό σου!

*Ὡ σὺ ἂν ἐνοιῶνες τὸ σπα-
ραγμὸ αὐτῶν ποῦ σὲ γνωρί-
σανε!

Οἱ ἄτυχοι γονιοὶ σου θωρῶν-
τας σέ, τοὺς σκίζεται ἡ καρδιά.

Θρηνοῦν πικρὰ καὶ δάκρυα
πύρην, χοντὰ γοργοκυλοῦν
στὰ μάγουλά τους. Τρέχει τὸ
αἷμα ἀπ' τῇ καρδίᾳ τους, ὥστε
ρα ἀπὸ αὐτὸ τὸ χτύπημα τοῦ
χάρου.

Μὰ ὦ ἀγγελούδι μὴ νοιαστῇς
[τὸ αἷμα ποῦ τρέχει,
σιγοκυλώντας σμίγει αὐτὸ μὲ
[τὰ θεομά τους δάκρυα,

τῇ πικραμένῃ ζήσῃ τους πονε

[τικὰ τοὺς βρέχει
καὶ ξεφλογίζει τίς πληγὰς; ποῦ
[ἀνοίγουνε τὰ μάτια.

Μικρό, ἀλαφρὸς ὁ ὕπνος σου.
[ἰλιῶνια συντροφιά σου
θάν' τάγγελοῦδια τοῦρανοῦ,
[ποῦ τόσο ἐσένα μοιάζουν.

Στέλιος Πανηγυράκης
Τελειόφοιτος-Βάμπε

ΣΑΝ ΞΥΡΑΦΙ !!!

Πρὸ πολλοῦ ἔχει σημάει με
σημέρι καὶ τὰ στομάχια δλων
ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρουνται
καὶ αὐτό. Μὲ, καὶ τὸ στομάχι
τοῦ κ. Γυρόπουλου δὲν πᾶει
πίσω, διαμαρτύρεται καὶ αὐτό.
Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κ. Γυρόπουλος
μὲ βῆμα βιαστικὸ εἰσέρχεται
εἰς ἕνα καλὸ ἐστιατόριον, γιὰ
νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὰς ὀκλήρας
αὐτὰς διαμαρτυρίας του. Διευ-
θύνεται εἰς ἕνα τραπέζι καὶ
καθίζει, ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ
ἐστιατορίου τρέχει προθύμως
διὰ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς
του.

Εἰς τὸ τραπέζι τὸ εὐρισκό-
μενον παραπλευρῶς, κῆθται
ἕνας νεαρὸς Ἀγγλος, ἐνθουσια-
σμένος μὲ τοὺς Ἑλληνας, ποῦ
ἐπιθυμεῖ ὑπερβολικὰ νὰ ἐκ-
μάθῃ τελείως τὴν ἑλληνικὴν
γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε
ἤδη νὰ ἐννοῇ καλῶς καὶ νὰ
ὁμιλῇ ὀλίγο. Καὶ δι' αὐτὸν τὸν
λόγον παρακολουθεῖ μὲ προσο-
χή, τὴν συνομιλία τοῦ κ. Γυρο-
πούλου μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ.

—Μία καλὴ μερίδα ψητοῦ
σὲ παρακαλῶ, διατάσσει.

—Ἀμέσως κύριε.

Καὶ ἡ μερίδα τοῦ ψητοῦ φθά-
νει ἀμέσως σκορπίζουσα πέριξ
τὴν ὥραιαν μυρωδιά της. Ὁ κ.

Γυρόπουλος ἐπιπίπτει ἐπ' αὐ-
τῆς, ὡς λέων εἰς τὸ θῦμα τοῦ,
γιὰ νὰ τὴν φάγῃ. Ἀλλὰ..... τὸ
μαχαίρι δὲν τὸν βοηθεῖ, δὲν
κόβει καθόλου. Προσπαθεῖ,
προσπαθεῖ, τίποτε. Τότε δλος
ὀργῇ φωνάζει τὸν ὑπηρέτην.

—*Ἀ! μὰ τί κατάστασις εἶνε
αὕτη; Τὸ μαχαίρι μὰ τὴν ἀλή-
θεια κόβει σὰν ξυράφι, φέρε
μου γρήγορα ἕνα ἄλλο.

Τὸ μαχαίρι ἀντικαθίσταται
καὶ τώρα ὁ κ. Γυρόπουλος κα-
ταβροχθίζει τὸ ψητό.

Ὁ νεαρὸς Ἀγγλος ποῦ πα-
ρηκούθησε μὲ προσοχή δλην
αὕτην τὴν συνομιλίαν, μὲ με-
γάλη περιέργεια ἀποτείνεται
πρὸς αὐτὸν λέγων:

—Τὸ κύριο σὰς παρακαλῶ,
ἐξήγησε μὲ τί ἐννοεῖτε «σὰν ξυ-
ράφι»;

Καὶ ὁ κ. Γυρόπουλος μὲ προ-
θυμία:

—Λέγων «σὰν ξυράφι» ἐν-
νοῶ «πολὺ καλὸ, πάρα πολὺ
καλὰ».

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ κύ-
ριε, εἶπε ὁ νεαρὸς Ἀγγλος
καὶ χαιρετήσας ἔφυγε.

Σὲ λίγο καὶ ὁ κ. Γυρόπουλος
ἀφοῦ εἶχε ἀρκετὰ φάγει καὶ ὁ
στόμαχος δὲν εἶχε πιά καμιά
ἀφορμὴ νὰ διαμαρτύρῃται ἀφοῦ
ἐπλήρωσε ἔφυγε καὶ αὐτός.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης
ἡμέρας κατὰ τύχην ξανασυναν-
τήθησαν στὸ ἐστιατόριον ὁ κ.
Γυρόπουλος καὶ ὁ νεαρὸς Ἀγ-
γλος. Ἀφοῦ ἐχαιρετίσθησαν
φιλικάτα, ὁ κ. Γυρόπουλος
ποῦ εἶχε ἰδῇ τὸ περασμένο βρά-
δυ τὸν νεαρὸν Ἀγγλον στὸ
θέατρον τὴν ἡμέτησιν:

—Καὶ πῶς ἐπεράσατε χθὲς
βράδυ εἰς τὸ θέατρο;

—*Ἀ! ἐπέρασε σὰν ξυράφι.

—!!!

*Ἰρις Τσαλακοπούλου
Τάξις Ε'. Γ.Θ.Χ.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΝΑΚΛΙΑ

*Ἐφυγε μωρὸς ὁ δακτυλιδοτὸς
σου;

—Ὁ Θεὸς μαζὺ του.

Εἰ Καλὸ του ταξίδι καὶ μὲ
καλὸ νὰ ξαναγαλῇ.

—ὁ ὑπαισθὼ μωρὴ γειτόνισ-
σα μὰ ὁ καυμὸς του θὰ μὲ φάῃ
θὰ μὲ βάλλῃ μὴ ὦρα γρηγο-
ρότερα στὸ μνήμα. Ἀχι μὰ ἀ-
νετοκάτεχα δέ τονε δακτυλιδό-
νουμε γιατί εἶνε μεγάλος καῦ-
μὸς, μεγάλη λαύρα, ὁ μαυρο-
πατέρμος ὁ χωρισμὸς, γιατί κα-
τέεις μωρὴ ἦντα λέει ἕνας πα-
λῆς λόγος—γιατί οἱ παλῆοι
εἶχανε πλιά νοῦ ἀπὸ μᾶς—«Πό-
σα καὶ πόσα λέγοντε καὶ πόσα
δὲν ἐγόντε οἱ πόσοι δακτυλιδό-
νοντε κ' ὁμῶς δὲν βλογόντε». Καὶ
σὰ νὰ μοῖ λέει πρᾶμα μὲ-

τοῦ λύτρου, γιὰ νὰ γλυτώσῃ
τίς ψυχὰς δλου τοῦ κόσμου.
Στὴν κορυφῇ, σὲ τρεῖς γλῶσ-
σες, εἶνε γραμμένη ἡ ἐπιγρα-
φὴ «Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»
Ρίχνει μὴ ματιὰ στὸ ὄχλο ποῦ
διαβαίνει μπροστὰ του περιγε-
λώντας τῶν, ἀντικρύζει τοὺς
στρατιῶτες νὰ ρίχνουν κλῆρο
γιὰ τὰ φτωχικά του ροῦχα, με-
τανοεῖ ἴσως γιατί ὑπέφερε τό-
σα γιὰ μὴ ἀνάξια γενεά, γε-
μάτη ἀχαριστία, καὶ βαρετὰ λύ-
πη πλανώνει τῇ θεῷ του καρ-
διὰ Δὲν βαστᾷ πιά (ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου) καὶ ἀφίνει νὰ τοῦ
ξεφύγουν μερικά λόγια γεμάτα
πόνον καὶ παράπονο: «Θεὸ μου
ἵνα τί μὲ ἐγκατέλειπες;»

*Ἀκούει τὸ (Μνήστητέ μου
κύριε) τοῦ ληστοῦ ποῦ εἶνε μα-
ζὺ του σταυρωμένος καὶ ἡ ψυ-
χή του ἀνακουφίζεται τὸ ἔρ-
γον του δὲν χάθηκε ὑπάρχουν

ἄνθρωποι ποῦ τὸν πιστεύουν.

Ὁ ληστὴς γίνεται αἰτία νὰ
συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἀνθρώπος
τοὺς δημίους του: «Πάτερ ἄφες
οὗτοις, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποι-
οῦσιν».

Λισθάνεται νὰ πλησιάσῃ τὸ
τέλος του, καὶ ἡ ὑστάτη σκέψη
του τρέχει στὴ δυστυχισμένη
του μητέρα ποῦ, συντρέξιμι τοῦ
πόνου, κοιτάει κοντὰ στὸ
σταυρὸ, παραστέκοντας στὸ
μαρτύριό τοῦ μὴναχοῦ οὐ τῆς.

Στρέφει τὰ λυπημένα μάτια
του, μήπως ξεχωρίσῃ πουνθενὰ
τοὺς μαθητὰς του καὶ κάπου
ξετυπώνῃ τὸν ἀγαπημένο του
μαθητὴ νὰ στέκῃ συμμαζεμέ-
νος, φοβισμένος ἀπ' τοὺς Ἰου-
δαίους. Μεγάλωνε ἡ ἀγωνία
του ἀπ' τὸ μαρτύριό τοῦ σταυ-
ροῦ, καὶ μόλις κατορθώνει νὰ
ψιθυρίσῃ λίβα λόγια «Γύναι,
ἰδοὺ ὁ υἱὸς σου!.... Ἰωάννη,

ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου...) Μπροστὰ
στὰ μάτια του περνᾷ γιὰ μὴ
στιγμὴ ἡ ζωὴ του ποῦ γέρνει
στὴ δύση της καὶ εὐχαριστημέ-
νος γιατί τελείωσε τὸ βαρὺ ἔρ-
γο ποῦ εἶχε ἀναλάβει, ἀφίνει
νὰ ἀντίσῃ στὰ μαρμαμένα χεῖλη
του ἕνα χαμόγελο εὐχαρίστη-
σης. «Τετέλεσται» εἶνε ἡ τε-
λευταία του λέξις!... Τὸ Θεῖο
πρόσωπό του σκεπάζεται ἀπὸ
τὸν μαυρὸ πέπλο τοῦ θανάτου
καὶ τὸ κεφάλι του γέρνει στὸ
στήθος...

Μερικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου
ξεφεύγοντας ἀπ' τὰ βαρετὰ
συννεφένια παραπετάσματα
τοῦ οὐράνιου θύλου, ἔρχονται
νὰ φωτίσουν τὸ χλωμό του
πρόσωπο, ποῦ ὁ θάνατος δὲ
μπόρεσε νὰ τοῦ σβύσῃ τὴν ἀγ-
γελικὴ γαλήνη.

Πολύμνια Ζζιφάκη
Τάξις Στ'. Γ.Θ.Χ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΟΜΜΑΤΟΥΑΛΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΟΣ

Καθήμενος επί μιας γωνιάς ο Γερωνίκος όταν ήθελε νάναγνώσῃ τὴν Σύνοψιν ἔβαλε τὰ ὀμματουάλια του ἔλεγε:

Τί καλὸν πράγμα πού εἶνε τὰ ὀμματουάλια! Ἀλήθεια, χωρὶς αὐτὰ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νά διαβάζω τώρα. Αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔκουσε ὁ κ. Θανός ὁ γείτων καὶ ἐχάρη πολὺ διότι ἦταν εἰκοσι χρόνων ὁ δυστυχὴς καὶ δὲν ἦξερε οὐτε ποῦ ἦτο καὶ πῶς ὠνομάζετο τὸ πρῶτο γράμμα τῆς ἀλφαβήτου. Διότι ὅταν ἦτο μικρὸς δὲν ἤλεγε νά πάη σχολεῖον. Ὁ Θανός λοιπὸν εὐρήκε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, ἡ ὁποία τοῦ ἦτο πρόχειρη καὶ εἶπε. «Αἱ εὐρήκα τὴν λύσιν καὶ με εὐκολίαν νά διαβάσω κι' ἐγώ. Ἀμέσω, ἐπῆγε εἰς τὸν ἔμπορον διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὀμματουάλια. Ὁ ἔμπορος ἔδωκεν εἰς τὸν Θανὸν πέντε ἔξη γούνη καὶ τοῦ εἶπε.

Ἰδὲ ποῖα ταιριάζουν εἰς τὰ μάτια σου. Καὶ κατὰ πρῶτον πῆρε ἕν ζεῦγος τὸ ἐκαθάρισεν μετὰ τὸ μυρμηλὶόν του καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἔμπορον. Δὲν ἔχεις καὶ νὺν βιβλίον νά μου δώσῃ; Ὁ ἔμπορος τοῦ ἔδωκεν ἕνα: ὁ Θανός τὸ ἀνοίξε τὸ κράτησεν ὥπως μποροῦσε ἐφόρεσε τὰ ὀμματουά-

σα μου πῶς δὲ θὰ τονεδῶ κιαπόμεν ἔχω μὴ δαιμονισμένη πεθερά, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ τὴ κάψῃ. Θαρρεῖ πῶς φταίω ἐπειδὴς ἔφυγε ὁ Γυιὸς τῆς.

Παρηγορίσου μωρὲ Ἀντωνία μὰ ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς καὶ θὰ ξαναγαλῶρε ὁ Κωνσταντῆς καὶ θὰ σὲ πάρῃ κιόλας καὶ μὴν ἀκούεις τῶν παλῶν τις ἰστορίες μὰ οἱ παλῶι δὲν εἶχανε ἄλλη δουλιὰ παρὰ νά λένε κουζουλάδες. Καὶ τὴ πεθερά σου ἄσινε νά γαυβγίλῃ μαυτὴ δὲν ἔχει ἄλλη δουλιὰ παρὰ νά κουτελεύει τὴν μιά καὶ τὴν ἄλλη, γιὰ δντε οὐ δακτυλιδόνουνε ἴτανε κουζουλαμένη νὰ σὲ κάμῃ νύφη τσι καὶ δὰ πάλι δέ τσι ἀρέσεις.

—Ναὶ μὰ ἐδὰ μοῦ ψίνει τῆς σφάκας εἰς τὸ σκουτέλι, μὰ δὲ μενιάζει μένα καὶ δι κιαλέει ἡ Κάστρου ἡ φώκια μόνο νὰρθῇ ὁ Κωστατῆς μου νά με πάρῃ νά μοῦ λείψῃ κι' αὐτὴ ἡ ἔγνια.

—Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὰ βλάλῃ μωρὲ Ἀντωνία ὅπως ἡ καρδιά σου λέει.

—Εὐχαριστῶ νάσε χαιράμενη καὶ καλοκαρδιαμένη.
Σοφία Καντουνάτου
Δ'. Γ.Θ.Χ.

λια καὶ ἠθέλησε ν' ἀναγνώσῃ. «Ἐβλεπεν! Ἐβλεπεν καὶ ἔβαλουθοῦσε νὰ βλέπῃ μία μουτζούρα καὶ τίποτε δὲν διέκρινε ἀπ' αὐτὰ καὶ μ' ἕνα δυσταγμὸ ἀπῆν τῆσε:

—Δὲν θὰ εἶνε καλὰ τὰ ὀμματουάλια. Πῆρε ἄλλο ζεῦγος τὸ ἐφόρεσε ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔβλεπεν μερικά μαῦρα πράγματα χωρὶς νά ἐννοῇ τί λέγουν. «Ἐβλεπε ὅλα τὰ ζεύγη πού εἶχε ὁ ἔμπορος: τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀλλὰ με κανένα δὲν μπόρεσε ν' ἀναγνώσῃ. Εἰς τὸ τέλος ὁ ἔμπορος τὸν γαρέθηκε καὶ τοῦ λέγει:—Ἐύρεις γράμματα; καὶ ἀπαντᾷ: Αἱ καυμένα ἂν ἤξευρα γράμματα τί ἤθελα ὁ ἀγοράσω ὀμματουάλια;

Τότε λέγει ὁ ἔμπορος: Τὰ ὀμματουάλια τὰ ὅποια θέλεις ἐσὺ! μόνον εἰς τὸ σχολεῖον τὰ πωλοῦν καὶ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃς νὰ τὰ ἀγοράσῃς.

—«Ἀνθρωπος ἀγράμματος ξυλο ἀπελέκητο...»

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΒΟΤΑΝΟΝ

Δύο κορίτσια ἡ Ἀνθὴ καὶ ἡ Μαίρη ἐπῆγαινον ἀπὸ τὸ χωρίον των εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐκράτουν ἀπὸ ἕν καλὰθιον γεμάτον ὀπωρικά. Ἡ Ἀνθὴ παρεπονεῖτο διὰ τὸ βάρος, ἐνῶ τὸ ἀντίθετον ἡ Μαίρη ἐγέλα καὶ ἦτο ζωνερά. Τότε λέγει ἡ Ἀνθὴ πρὸς τὴν Μαίρην. Ἀπορῶ πῶς ἡμπορεῖς νὰ γελᾷς: τὸ καλὰθι σου εἶνε βαρὺ ὅσον καὶ τὸ ἰδικόν μου καὶ ἐσὺ δὲν εἶσαι δυνατωτέρα ἀπὸ ἐμένα.

Ναὶ εἶπε ἡ Μαίρη ἀλλ' ἐγὼ ἔβαλα εἰς τὸ βάθος τοῦ ἰδικοῦ μου ἕν βότανον τὸ ὅποτον ἔλαφρύνει τόσον τὸ βάρος ὥστε μόλις τὸ αἰσθάνομαι.

Ἀλήθεια; εἶπε ἡ Ἀνθὴ. Αὐτὸ εἶνε πολὺτιμον βότανον. Εἶπέ μου σὲ παρακαλῶ πῶς λέγεται καὶ ποῦ ἀκριβῶς ἡμπορῶ νὰ τὸ εὕρω διὰ νὰ τὸ μεταχειρίζωμαι καὶ ἐγὼ, ὅταν θέλω νὰ ἐλαφρύνω τὸ βάρος μου.

Τὸ βότανον αὐτὸ σὲ δεβαίῳ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ζητήσῃς μακρὰν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου εἰπεν ἡ Μαίρη λέγεται... ὕπομονή ἡ ἡ...

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
Ἑλένη Νευράκη
Γ'. Τάξ. Γ.Θ.Χ.

Ἡ «Μαθητικὴ Προόδος»
λόγω τῶν κατὰ τὸ δευτερον
δεκαήμερον τοῦ Ἰουνίου ἀρ-
χομένων ἐξετάσεων θὰ ἐκδο-
θῇ ἀντὶ τῆς 15ης τῆς 20ης
Ἰουνίου.

ΜΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ.

Βρέχει! Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί γαννιέται μεσ' στὴν ψυχὴ μου σὰν ἀκούω τὸν κρότο αὐτοῦ τῆς βροχῆς, καθὼς πέφτει πάνω στὶς πλάτες τοῦ πεζοδρομίου. Νοσταλγία, πλήξη, μελαγχολία...

Τέτοιες μέρες μ' ἀρέσει, καθισμένη στὸ γραφεῖό μου νὰ γράφω, νὰ γράφω ἀκατάπαυστα, νὰ προσπαθῶ νὰ ζωγραφίσω στὸ χαρτί τὰ δυνατό αἰσθήματα πού κλεισθύνονται καὶ πλημμυροῦν τὴ ψυχὴ μου.

Μ' ἀρέσει νὰ γράφω ὥρες ὁλόκληρες, κι' ὅποτε σὰν καμμιὰ παιχιδάρικια ἀχτέδα ξεσχίσῃ τὴ μουτὴ γκριζὰ κουρεῖνα τοῦρανοῦ νὰ τὰ ξεσχίζω ἀλύπητα. Θέλω μαζί με τὴν κακοκαίριὰ κι' ὅτι πρωτύτερα με εἶχε κυριεύσει.

Τὸ ἀδύνατο χέρι μου ἄθελα κινεῖται νευρικά, ἀκράτητο, καὶ μαυρίζει εἰς τὸ πέρασμά του τὸ ἀσπρο αὐτὸ ἀψυχο χαρτί. Ἐγραψε—ἔγραψε φράσεις πολλές καὶ λόγια ἄτολα, πού χαράζονται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν καρδιά καὶ δχι ἀπὸ τὴ πένα.

Ἐξαφνα, ἕνα μακρινὸ βουητὸ μ' ἔκανε νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸ βαθὺ λήθαργον πού εἶχα πέσει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Τὴν ὥρα πού νευρικά τὰ χέρια μου ἀρπάζουν τὸ ματωμένο αὐτὸ χαρτί γιὰ νὰ τὸ κομματιάσουν, λυσσασμένος ὁ Βορρᾶ; περνάει ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα, καὶ ψυχρὸς, δυνατὸς, ἀπειλητικὸς, ὀρμᾷ στὴ νεκρὴ κάμρα μου. Τὸ χέρι μου τότε σὰ μιά δυνατὴ ξένη δύναμι νὰ τὸ τράβηξῃ γρήγορα, ἄφισε τὸ γραμμένο χαρτί στὴ θέσι του! Περὶεργα τὰ μάτια μου πέσαν ἐπάνω σ' αὐτὸ καὶ θέλησαν νὰ διαβάσουν τὸ γράψω μὲ τῆς πένας:

«Στὸ ἀπέραντο, ὁλόαντιστο, περιβόλι τῆς ζωῆς, ἀνάμεσα σὲ μενεξέδες φιλάρεσκους, σὲ ματωμένους παπαρῶνες, καὶ βελουδίνια πορφυρὰ τριαντάφυλλα, ἀρχισε μαζί με χίλιες ἄλλες ὑπάρξεις νὰ φυτρῶνῃ μιά μικρὴ ψυχὴ. Τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια κύλισαν ἐννοιαστακαὶ εὐτυχισμένα, σὰν ἕνα ποταμάκι μετὰ κρυστάλευνα νερά, πού ἀμέριμνα κυλᾷ ἀγκαλιασμένο ἀπὸ κισσοὺς καὶ πολυτρίχια. Μαζὺ ὅμως μετὰ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων αὐτῶν, σιγὰ—σιγὰ ἡ ζωὴ ἀρχισε νὰ ἀλλάζῃ. Ἡ ψυχὴ σὰ μικρὴ εὐτυχισμένη πεταλοῦδα θέλησε νὰ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῆς ἀδλῆς σὲ κόσμους μακρυνούς καὶ ἐνθουσιολιστοὺς, καὶ νὰ γνωρίσῃ πολλά, νὰ δοκιμάσῃ ἄγνωστα.

Τότε ὅμως ἡ πατριὰ ἔπαυσε γρύπνησις ἐγείρεται ἀνητηρᾷ, ἀμετάκλητο, καὶ θέλει νὰ τὴν κρατήσῃ κοντὰ τῆς, μακρὰ ἀπὸ τὴν ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος.

Ἡ ὑπαρξὶς μέσα στὴ φυλακὴ τῆς, ἀδυνατεῖ, λυπεῖται, καὶ τέλος ἀρχίζει νὰ ἀπελπίζεται.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπαρξὶς ἀθόρυβα μιά μέρα φάνηκε μιά ὀπτασία πού... Ὁ Περιεργὸς δὲν πρόφθασε νὰ διαβάσῃ. Ἐνα δυνατό φύσημα θυμωμένο, με χτύπησε ξαφνιασμένη στὸ πρόσωπο, καὶ τὸ χέρι μου μετὰ γρήγορην κίνησι ἐρρεξε χωρὶς καθόλου νὰ σκεφθῇ τὸ μουντζουρωμένο χαρτί στὴ φωτιά, πού δίπλα μου με κατακόκκινες ἀναλαμπές σπινθίριζε χαροῦμένα.

Μιά φλόγα δηλὰ—δηλὰ ἀπλώθηκε πάνω ἀπὸ τὸ τσακισμένο χαρτί, ἀφίοντοσε σὲ λίγο μιά λεπτὴ μαυριδερὴ στάχτη πάνω ἀπὸ τὰ κάρβουνα.

Τὴ βρεσιὰ μελαγχολικὴ σιγὴ ἦρθε νὰ διακόψῃ ἕνα εὐθύμο ξεφωνητὸ πωλίου, πού ζέφυγε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι δένδρον σὺν ψηλὴ νότα βολίου. Καὶ τότε μόνο κατάλαβα νὰ ἀπλώνεται μπροστά μου ἕνα ἐκδικητικὸ ἀπέραντο φῶσος.

Εὐτυχισμένη πτερωτὴ τραδιστὴ, πόσο ἤθελα νάχω τὴν ξένισσιν γλυκεῖα ζωὴ σου

Πολύμνια Τζιφάκη
Τάξ. Στ'. Γ.Θ.Χ.

Η ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ

Εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἔζη ἕν μικρὸν παιδίον, ὠνομάζετο Πέτρος, καὶ ἦτο μονογενὴς υἱὸς πτωχῆς χήρας.

Ἀφ' οὗ ἐτελειώσε τὰ μαθήματα τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου, ἡ μήτηρ του ἀπεφάτισε νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς ὁποῖος ἔμενε εἰς τὸν Πειραιᾶ. «Ὅτε ἀναχώρησεν ἡ μήτηρ του τῷ ἔδωκεν ὀλίγα χρήματα τὸν ἡσπασθῇ καὶ τῷ εἶπε:

«Ἄν θέλῃς παιδί μου νὰ σὲ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς καὶ νὰ σὲ προστατεύῃ, νὰ ἀγαπᾷ: τὴν ἀλήθειαν καὶ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν σου νὰ μὴ εἴπῃς ψεῦδος». Ὁ Πέτρος ἡσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του καὶ ἀναχώρησε. Καθ' ὅδον συνέλαβον αὐτὸν δύο λησταὶ καὶ τὸ ἡρώτησαν ἂν ἔχῃ χρήματα.

Τὸ παιδίον ἂν καὶ ἦτο μικρὸν καὶ γιὰ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν του εἶχε συταντήσῃ τοιοῦτον θέαμα: ἕν τοῦτοις δὲν ἔχασεν τὸ θάρρος του, ἀλλὰ μετὰ βρόντερὰ, καὶ ἰσχυρὰ φωνὴ ἀπήντησεν. «ἔχω ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια νὰ ἀγοράζω ἄρτον

καθ' ὁδόν. Ἄν μοῦ τὰ ἀφαιρέ-
σητε καὶ αὐτά, θὰ πεθάνω ἐκ
τῆς πείνης».

Οἱ λησται ἐθαύμασαν διὰ τὴν
φιλαλήθειαν τοῦ Πέτρου καὶ
τὸν ἠρώτησαν διατί ἄνευ βίας
ἐφανερώσεν τὰ χρήματα. «Ἡ
μήτηρ μου» εἶπε τὸ παιδίον
«μοὶ εἶπε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου
νὰ μὴ λέγω ψεύματα, διότι ὁ
Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ψεύστας».
Οἱ λησται ἔμειναν ἄφωνοι καὶ
συλλογισμένοι ὀλίγον· ἔπειτα
εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν «Ἄν αὐ-
τὸς ὁ νέος εἶνε τόσο ἐμπειθής
εἰς τὰς παραγγελίας; τῆς μητρὸς
τοῦ εἶνε ἐντροπὴ εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ
ὑπακούωμεν εἰς τὰς παραγγε-
λίας τοῦ Θεοῦ ὅστις οὐτε τοὺς
ψεύστας οὐτε τοὺς φεύστας οὐτε
τοὺς ληστας ἀγαπᾷ. Ἐγὼ θὰ
ἐπιστρέψω [εἰς τὴν οἰκίαν μου
καὶ θὰ ῥήσω διὰ τῆς ἐργασίας ὡς
καλὸς ἄνθρωπος». «Καὶ ἐγὼ»
εἶπεν ὁ ἄλλος ἀμετανοῶ καὶ σὲ
ἀκολουθῶν.

Ἀφῆκον τὸν Πέτρον καὶ ἐπὶ
στρεψαν εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπου
ἔζησαν διὰ τῆς ἐργασίας των
ὡς τίμιτοι καὶ καλοὶ ἄνθρωποι.

Λέλης Γ. Σκορδύλης
Μαθητῆς

ΣΑΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἦσαν μέρα ἀνοιξιάτικη.
Ἡ φύσις γιομάτη ἀπὸ τὸ
ἄρωμα τῶν ἀναδίνουν σ'
αὐτῇ τὴν ἐποχὴ τὰ λουλού-
δια εἶχε μαζέψῃ κόσμον ἀρ-
κετὸ ἔξω στίς διάφορες ἐξο-
χὰς ποὺ σὰν ἀρνάκιον κυλιό-
ταν στὸ χῶμα, ἔρεχαν, πη-
δοῦσαν χωρὶς νὰ κάνουν ξε-
χώρισιν οἱ μεγάλοι ἀπὸ τοὺς
μικροὺς. Ὅλοι ἠνωμένοι,
ἐσχυνῶντες ἡλικίαν καὶ βάσα
να νὰ ἀπολαύσουν τὴν ὡ-
μορφὴ μυρωμένη φύσι καὶ
νὰ ξεχάσουν τὸν χειμῶνα
ποὺ τοὺς εἶχε μουδιασμέ-
νους ἀπὸ τὸ τσουκτερό του
κρύου.

Κι' ὅμως ἂν καὶ ὅλοι πλα-
σμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία
καὶ προικισμένοι μὲ τίς ἴδιες
χάρες σὲ περισσότερο ἢ λι-
γώτερο βαθμὸν ἐν τοῦτοις
τὴν ἴδια στιγμῇ ποὺ οἱ ἄλ-
λοι χαίρονται ὑπάρχου καὶ
ἄλλοι ποὺ βαρηνμένοι ἀπὸ
πίκρες καὶ βόσανα δὲν ἔ-
χουν ὁρεξὴ διὰ νὰ χαροῦν
τίποτε καὶ νὰ διασκεδάσῃ
μὲ τὴν μυρωμένη φύσι. Ἔτσι
ποὺ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος
ἔκαιγε καὶ ποὺ κόσμος ἂ
φθονο; λίμνιαζε στίς διάφο-
ρες ἐξοχὰς ὑπῆρχε καὶ μιὰ

ψυχὴ ποὺ κλεισμένη μέσα
στὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς φρόν-
τιζε ὅχι πιά νὰ ἀπολαύ-
σῃ τὴν ὡμορφίαν τῆς φύσεως
ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὸ μονάκρι-
βο παιδί τῆς ποὺ καιγόταν
τώρα καὶ τόσες μέρες ἀπὸ
τὸν μεγάλο πυρετὸ ποὺ ἔχει
αὐτὴ ἡ κατηραμένη ἀρρώ-
στια, ἡ φθίσις. Δυστυχισμέ-
νη μάννα ἂν καὶ καταλαβαί-
νῃς πῶς ἀργὰ ἡ γρήγορα
θὰ φύγῃ τὸ παιδί σου ἀπὸ
τὴν ἀγκυλιά σου ἐν τοῦτοις
τοῦ δίνεις θάρρος. Τοῦ ἔ-
νεις θάρρος γιατί νο-
μίζεις πῶς ἔτσι μόνον θὰ
γλυκάνῃς τὴν πολεμένη γιὰ
πάντα καρδιά του. Καθισμέ-
νη στὸ κρεβάτι παρ' ὅλου
θεῖ τὴν ἀναπνὴ τοῦ ἀρρώ-
στου ποὺ μόλις πῆρε ὁ ὕ-
πνος, ποὺ δὲν ξαίρει κανεὶς
ἂν θάνατος ὁ τελευταῖος. Συλ-
λογιζόταν, συλλογιζόταν
προσπαθώντας νὰ βρῇ μὲ
τὸ μικρὸ γηρασμένο μυαλό
τῆς κανένα φάρμακο κανένα
γιατροσόφι γιὰ νὰ σώσῃ τὸν
γυιὸν τῆς ποὺ τόσο ἀκαρδὰ
θέλησε τὸ δρεπάνι τοῦ χά-
ρου νὰ τὸ θερήσῃ.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου!... Βυ-
θισμένη σ' αὐτὲς τίς σκέ-
ψεις ἡ ἄμοιρη δὲν ἄκουσε
παρὰ ἓνα βαρὺ στεναγμὸ
καὶ ἓνα «γλυκεῖα μάννα» ποὺ
βγήκε ἀπὸ τὰ κατακόκκινα
χείλη του ἑτοιμοὶ γιὰ νὰ ξε-
ψυχίσῃ. Γυρνώντας τὸ κε-
φάλι τῆς εἶδε τὸ παιδί τῆς
νὰ ἀγωνίζεται μὲ τὸν ἄπονο
χάρο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ
τοῦ πάρῃ τὴ ψυχούλα του.
Ἔνα δεύτερο «γλυκεῖα μάν-
να» κατάρθωσε καὶ ἄρθωσε
γιὰ δεύτερη φορὰ ποὺ τὸ
δεδέχθηκε ἓνα γλυκὸ φιλή-
μα τῆς ἄμοιρης. Αὐτὸ ἦταν
ὅλο!

Τὴν ἄλλη μέρα μιὰ συ-
νοδεία ἀνθρώπων ὁδηγοῦσε
ἓνα νεκρὸν στὴν τελευταία
κατοικία του. Ἦταν τὸ ἀ-
δικοχαμένο παιδί τῆς κυρᾶ-
Στάθαινας, ὁ Τάκης. Τὸν ἔ-
θαψαν καὶ τοῦ ῥίξαντε λου-
λούδια στὸν τάφο του. Καὶ
τώρα ἡ χαρακοπημένη μάν-
να του βρῖσκει μόνη παρη-
γοριὰ νὰ πηγαίνει στὸ τά-
φο του, νὰ προσεύχεται καὶ
νὰ καταθέτῃ λουλούδια φρέ-
σκα σὰν τὴν ἀγνὴν ψυχὴ

τοῦ γυιοῦ τῆς. Αὐτὰ δύστυ-
χη γυναῖκα ἔχει ὁ ψεύτης
κόσμος. Ὅλα ἐφῆμερα—
Κόσμος ἴσον μιὰ ψευτιά—
Ὅλοι μιὰ μέρα θὰ ἀποθά-
νωμεν καὶ τὸ ὄνομά μας πιά
θὰ παύσῃ νὰ προσφέρεται ἀ-
πὸ τὰ ἀγιασμένα μας πρὶ-
σώπα.

Ματαιότητες, ματαιότητων
τὰ πάντα ματαιότης. Αὐ-
τὸς εἶναι ὁ κόσμος.

Πηνελόπη Χαλκιαδάκη
Τελειόφοιτος Γ. Θ. Χ.

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ξενιτειᾶς

ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Πεσμένος στὸ κρεβάτι του,
χλωμός, ἀδύνατος, βλέπει ἀτε-
νῶς σ' ἓνα σημεῖον τοῦ τοίχου.
Ἐντὸς πλαστῶν κρέμαται ἐκεῖ
μιὰ φωτογραφία γυναικὸς. Εἶνε
ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς του, τῆς
ἀγαπημένης γλυκεῖας του μά-
νας. ἐκείνης ποὺ τόσο τὴν σιγ-
μὴν αὐτὴν λαχταρᾷ. Θέλει νὰ
σηκωθῇ νὰ τὴν πάρῃ νὰ τὴν
φιλήσῃ γιὰ τελευταία φορὰ,
ἀλλὰ δὲν ἔχει δυνάμεις. Κανεὶς
δὲν εἶνε κοντὰ του νὰ τὸν βοη-
θήσῃ.

Εἶνε ἕνος ἐν μέσω ξένων.
Ἔνας βαθὺς στεναγμὸς βγαί-
νει ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ τὰ
μάτια του βουρκώνουν ἀπὸ δά-
κρυα καὶ κυλοῦν στὸ χλωμὸ
πρόσωπό του.

Τί σκέπτεται τὴν στιγμὴν
αὐτήν; Ποιὸς μπορεῖ νὰ νοιώσῃ
τὸ φαρμάκι ποὺ πλημμυρίζει
στὴν καρδιά του; νὰ πῇ τὸν
πόνο του. Τὰ δάκρυα τρέ-
χουν ὁλοένα στὸ ἀσθενικὸ πρό-
σωπό του ἀλλὰ ἡ ματιὰ του
εἶνε καρφωμένη ἐκεῖ στὸν τοί-
χο ὅπου ἡ εἰκὼν τῆς γλυκεῖας
τοῦ μαυοῦλας.

Ἐξαφνὰ τὰ δάκρυα σταμα-
τοῦν, ἡ ὥχρότης τοῦ θανάτου
ἀπλώνεται στὴ μορφὴ του ἡ
καρδιά του ἔπαψε νὰ κτυπᾷ
καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔφυγεν
ἡ πνοὴ μὲ τὴ λέξι μάννα... Τὰ
μάτια μὲ τὸ γιαιένιο πιά βλέμ-
μα των ἔμειναν καρφωμένα
ἐπάνω στὴν κρεμασμένη εἰκόνα
καὶ ἡ μορφὴ τῆς μητρὸς του,
ποὺ ἀκίνητη ἐκεῖ ἔβλεπε τὸ
παιδί τῆς νὰ πεθαίνει μόνον,
ἔβλεπε, ἔρημο, ζωγραφίστηκε γιὰ
πάντα στὴν καρδιά του. Καμπά-
νες δὲν σήμαναν λυπητερά γιὰ
τὸν ξενητευμένον. Κερεὶ δὲν ἀ-
νάφτηκε πλάϊ στὸ κεφάλι του.
Μοιρολόγια δὲν ἀκούστηκαν
στὴν κάμαρά του. Μιὰ βαθειὰ
σιωπὴ, μιὰ γαλήνη νεκρικὴ
παντοῦ. Οἱ γείτονες ἀπὸ πε-
ριέργεια ἤλθαν στὸ κλειστὸ
του δωμάτιο καὶ δὲν ἐβεβαίω-
θησαν τὸν θάνατόν του εἰδο-

ποίησαν τὴν Ἀρχὴν.

Σὲ λίγο τὸ σῶμα τυλιγμένο
στὸ λευκὸ σάβανόν του μεταφέ-
ρεται βιαστικὰ στὴν τελευταία
κατοικία του ὅπου θὰ λησμο-
νήσῃ τὰ βασάνια τῆς ξενιτειᾶς.
Ὁ παπᾶς μουρμουρίζει: τὸ
«δῶτε τελευταῖον ἀσπασμόν»
ἀλλὰ κανεὶς δὲν πλησιάζει νὰ
φιλήσῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν
ξένον!

Κανεὶς δὲν θὰ γράψῃ στὴν
μάννα του τὸν θάνατόν του ἐκεῖ
στὴν ξενιτειὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ
τὴν σιωπὴν του μόνον θὰ τὸν
μαντεύσῃ καὶ θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ
τὸν κοῦμὸ τοῦ παιδιοῦ τῆς.
Ἐρημη, μαύρη, σκληρὴ, ξενη-
τεία. Κλεῦτρα τῆς εὐτυχίας
καὶ τῆς χαρᾶς...

Δανάη Χαλκιαδάκη
Τελειόφοιτος Δ. Δ. Χ.

ΤΙ ΕΠΙΣΒΕ- ΕΝΑΣ ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ

Ἐπηγαίναμε κάποτε σ'
να χωρίον, ὅπου θὰ ἐγί-
νετο πανηγύρι. Ἡ ὁδὸς
ἦτο ἀθλιωτάτη· εἶχε πολ-
λὰς πέτρες, πολλὰ κοιλώ-
ματα καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἄμα-
ξά μας προχωροῦσε πολὺ
ἀργὰ καὶ μετὰ μεγάλης
προσοχῆς. Καθ' ὁδόν μᾶς
συνήντησε εἰς ἀμαξηλά-
της ὁ ὕπολιτος ἐμάσχιζεν
ἀδιακόπως τοὺς ἵππους
τοῦ διὰ νὰ τρέχωσι τα-
χέως.

Πρώτη φορὰν μετέβαι-
νεν εἰς τὴν πόλιν καὶ δὲν
ἐγνώριζε καλὰ τὴν ὁδόν.

Ὅταν μᾶς εἶδε, μᾶς ἡ-
ρώτησε. «Δὲν μοῦ λέτε
οὗς παρακαλῶ θὰ προ-
φθάσω πρὶν νυντιώσῃ νὰ
φθάσῃ στὴν πόλιν;»

Ἄν τρέχῃς ταχέως τὸ
ἀποκριθήμεν δὲν εἶνε ἀδύ-
νατον νὰ προφθάσῃς, ἂν
ὁμως προχωρῇ σιγὰ, σιγὰ
τότε βεβαίως θὰ προφθά-
σῃς.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐξεπλά-
γη ἀπὸ τοὺς λόγους μας
αὐτοὺς, ἤρχειτε νὰ γελᾷ
καὶ εἶπε κατ' ἐαυτόν.
«Εἶνε τρελλοὶ φαίνεται οἱ
δυστυχεῖς καὶ δὲν γνωρί-
ζουν τί λέγουσι» καὶ ἤρχι-
σε πάλι νὰ μαστίζει τοὺς
ἵππους ἰσχυρότατα ὅπως
τρέχουσι τάχιστα.

Τὴν πρωτὴν τῇ ἐπομέ-
νης ἡμέρας ἐπεστρέψαμεν
ἐκ τοῦ χωρίου ἐκείνου.

Ἀφοῦ ἐβαδίσαμεν περ

Ἡ σώφρων σταθε-
ρότης εἶναι τὸ θε-
μέλιον πάσης ἐπι-
στήκης

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΧΑΝΙΑ
15 ΜΑΪΟΥ

Ἐτησία συνδρομή Δρ. 20
Τιμὴ φύλλου Δρχ. 2,50
Ἀριθμὸς φύλλου 16

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΠΟΙΟΝ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

ΩΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἴδου πῶς μᾶς καλεῖ καὶ
μᾶς διεγείρει τὸ ἀναμορ-
φωτικὸν σχολεῖον, ἵνα ἐ-
ρευνήσωμεν καὶ βαθύτερον
πῶς ψυχολογήσωμεν τὴν μα-
θητικὴν ζωὴν μας καὶ ἀρυ-
σθώμεν κατευθυντηρίας ἐ-
πωφελεστέρας καὶ ἐν τῷ
προσώπῳ πάντοτε τῆς πραγ-
ματικῆς ἐπιμελείας.

Ρίπτοντες λοιπὸν ἓνα
προσεκτικὸν βλέμμα πρὸς
τὸν εὐρύτερον κύκλον τῆς
μαθητικῆς ὑπεστάσεως σχη-
ματίζομεν τὴν πεποίθησιν,
ὅτι ἡ σημερινὴ κοινωνία
δὲν ἔχει ἀνάγκην τύπων
ξηρῶν, ἀλλ' οὔτε ἑραμ-
ποφῶνων καὶ ψιττακισμῶν
παρελθουσῶν γεναιῶν, καθ-
ὼς μόνον ὁ ἀποστηθιακὸς
τύπος ἤξιζε καὶ ἐπαινετέ-
ος ἦτο, καὶ ὅτι τὰς κοινωνι-
κὰς ἀνάγκας τὰς ὁποίας τεί-
νει νὰ ἐπουλώσῃ τὸ σχολεῖ-
ον τὸ σημερινόν εἶναι νὰ
προκαλέσῃ ζύμωσιν ψυχι-
κὴν ζωηρότεραν, ὥστε νὰ
ἀγαπήσῃ περισσότερον τὴν
ἐργασίαν καὶ μέλιστα τὴν
αὐτενέργειαν, νὰ ἀνθολο-
γήσῃ τὰ συμπεράσματα τῆς
καθέλου ἐπιστήμης καὶ νὰ
δώσῃ προσθήσεις εἰς τὸν ἐ-
αυτὸν του πρὸς δημιουργί-
αν αὐτοπεποιθήσεων, ὁρ-
θολογισμοῦ, συνειδήσεως,
ἀγάπης, καὶ χαρακτήρος ὅ-

δαμαντίνου, ἵτινα θὰ εἴ-
ναι τὰ ὅπλα διὰ τὴν κα-
λὴν κοινωνικὴν σταδιοδρο-
μίαν του.

Καὶ συγκεκριμένως ὡς
πρὸς τὸ τεθὲν ἐρώτημα,
«Ποῖον τὸ ὄνειρόν μου ὡς
μαθητὴς». Πολλοὶ ἴσως θὰ
γράψουν πολλὰ «πάνω σ'
αὐτὸ τὸ θέμα, «πάνω στὰ
βαθεῖα, ἀλλὰ καὶ καμιά φο-
ρά, κοῦφια, ὄνειρα τῆς μα-
θητικῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ εἰς
τὴν ψυχὴν μου μόνον ἔν-
κυρίως αἰσθημα καὶ ἀπότα-
κτον ὄνειρον σπαρταρᾷ,
ποῦ με τὴν ἐπιμονὴν του
ἀφ' ἐνὸς καὶ τὴν ἀπαισίαν
κοινωνικὴν εἰκόνα ἀφ' ἑ-
τέρου, με κάνει νὰ πιστεύ-
σω ὅτι ἔχει δίκαιον νὰ φο-
νάζῃ — Εἶναι τὸ γλυκὸν αἰ-
σθημα τῆς ἀγάπης μου πρὸς
τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν καὶ
τὸ ὄνειρόν μου νὰ ἀνταμώ-
σω τὴν εὐτυχίαν μου στὴν
πρασινόπεπλον φυλακὴν τῆς
μακρᾶν τοῦ ἐκφυλισμοῦ,
τοῦ ψεύδους, τοῦ ψευδοστο-
λισμοῦ καὶ τῆς δυστυχίας,
ποῦ δημιουργεῖται ἀτυφιλία
ποῦ τόσο σκληρὰ πληρώνε-
ται, ἐπὶ τοὺς ἑραστὰς τῆς

Καὶ φοιτῶ στὸ σχολεῖον
ὄχι γιὰ θέσεις καὶ πίκρες,
ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθω τὴν ἱ-
στορίαν καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ
ἀξιεπιδότου ἀγροῦ καὶ νὰ
διδάχθω ἀπὸ τὴν πείραν
τῶν ἄλλων ἑραστῶν του,
τὸν καλύτερον τρόπον τῆς
συμπεριφορᾶς πρὸς αὐτὸν

καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν
δωρῶν του.

Ὀνειρεύομαι ὄχι ματαιο-
δοξίας ποῦ γεννοῦν στὴν
ψυχὴν τόσα πάθη καὶ πικρί-
ας, ἀλλὰ ὀνειρεύομαι, καὶ
θὰ τὸ πράξω ἐν καιρῷ νὰ
ἐπισκεφθῶ τὴν ἀγροὴν καὶ
μόνον στεφανωμένην μετὰ
πραγματικὸν στεφάνι τῆς
εὐτυχίας, ἀγροτικὴν ζωὴν.
Ἐκεῖ μόνον εὐρίσκεται ἡ
κατακάθαρη εὐδαιμονία μέ-
σα στὸ πάροχο τοῦ ἐπιγεί-
ου Παραδείσου, μέσα στὰ
ζωηφόρα δῶρα τῆς φύσεως
καὶ ὑπὸ τὸν γλυκὺν ἤχον
τοῦ ἀηδονιστοῦ Γραμμοφῶ-
νου, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχει θέ-
λησις καὶ ἡθικὴ ὑπόστασις.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ταπεινὰ ὀ-
νειρα ποῦ ἀναμυρμυρίζουν
στὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου
ποῦ κάνουν νὰ ἀναθρῶσκω
σι χρυσὰς ἐλπίδες εὐδαιμο-
νίας καὶ ποῦ καλοῦν σανε
σταλμένως καὶ ἄλλους συ-
ναδέλφους στὸν ἀνοικτὸν
Παράδεισον τῆς ζωῆς μας.
Καὶ λέγω συνεσταλμένως,
διότι πολλοὶ ἴσως ἀπὸ κενο-
δοξίας ὀρμώμενοι θὰ ἔρρι-
πτον περιφρονητικὰ καὶ ἀ-
παισιόδοξα βλέμματα στὸν
ζαφειρένιον αὐτὸν οὐρα-
νὸν τῶν ὀνείρων μου, χω-
ρὶς νὰ λάβωσι ὑπ' ὄψιν ὅτι
ἡ ἐξοχικὴ ζωὴ δὲν μαρτύνει
τὰ πνεύματα οὔτε τοὺς χα-
ρακτήρας, ἀλλὰ περισσότε-
ρον πάσης ἄλλης ἀτμοσφαί-
ρας τὰ ζωογονεῖ καὶ τὰ ὡ-

θεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν παν-
τὸς πνευματικοῦ χαρίσματος
κατὰ τὸ δένδρον
τῆς ψυχικῆς ἡρεμίας.

Ἐμ. Βογιατζάκης

Τελεόφοιτος

Γυμ. Καστελλίου Κισσάμου

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ἀχ θεέ μου πάλι σήμερα
αὐτὰ τὰ μαθήματα.

Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ τελειώ-
σουν πιά γιὰ μένα. Ἔτσι αἰω-
νίως θὰ εἶμαι καταδικασμένη
μετὰ τὰ βιβλία στὰ χέρια. Δὲν θὰ
κατορθώσω ποτὲ τέλος πάν-
των νὰ φύγω ἀπ' αὐτὴν τὴν
φυλακὴν, νὰ ἐλευθερωθῶ ἐπὶ
τέλους ἀπ' αὐτὸ τὸ κλουβὶ καὶ
νὰ χαρῶ καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν ἐλευ-
θερίαν μου, σὰν τὸ ἄθωο ἐκεῖ-
νο πουλάκι, ποῦ ἀφοῦ ὕστερα
ἀπὸ καταδίκην τόσων ἐτῶν κα-
τορθώσῃ νὰ φύγῃ σκιρτᾷ ὀλο-
τρελλο ἀπὸ τὴ χαρὰ του γύρω
τριγύρω, χωρὶς καὶ ἐκεῖνο τὸ ἴ-
γιο νὰ ἔξερῃ πῶς νὰ ἐκδιωλώ-
σῃ τὴ μεγάλην του αὐτὴ χαρὰ.
Ἀχ καὶ γιὰ μένα νὰ τελειώσῃ
αὐτὸς ὁ χρόνος πιά νὰ ἐλευθε-
ρωθῶ νὰ μπορέσω πιά νὰ ζῶ
ἐλεύθερα. Φεῖ! τί κάθομαι ἡ-
κουτὴ καὶ λέω ἓνα σωρὸ κοιν-
ταμάρες καὶ τίποτα ἄλλο. Ἀ-
ληθινὰ πόσο εἶμαι κουτὴ. Πό-
σο γρήγορα ἐβαρεθῆκα τὸ ἀγα-
πημένο μου σχολεῖο, ποῦ τόσα
καὶ τόσα μοῦχει χαρίσει. Φεῖ
πόσοι ἀερολογῶ! Ἀλλὰ γι' αὐ-
τὸ καὶ ἐκεῖνο κατ' ἀναλογίαν
μ' ἔχει βαρεθῇ, γι' αὐτὸ καὶ ἐ-
κεῖνο ἴσως, θέλει νὰ μ' ἐξαπο-
στελῇ τόσο γρήγορα καὶ νὰ με
ἐξφορτωθῇ μᾶλλον αὐτὸ καὶ
ὄχι ἐγώ. Ἀχ τώρα ποῦ τὸ καλ-
λοσκέφθηκα, τί εἶπα, οἰσθάνο-
μαι κατὰ νὰ μοῦ θυμῶνῃ κατὰ
νὰ με ἐπιπλήττῃ γι' αὐτὴ μου
τὴν ἀπερισκεψίαν. Εἶναι ἡ συ-
νειδήσις μου, ποῦ με ἐπιπλήτ-
τει καὶ κανεὶς ἄλλος. Εἶναι ἡ
κρυφὴ ἐκείνη παιδαγωγὸς ποῦ
ἐπιπλήττει τὸν κάθε ἓνα γιὰ
κάθε του παρεκτροπὴν καὶ ἀ-
πειναντίας ἐπαινεῖ γιὰ κάθε ὁρ-
θὸν ποῦ ἐπράξε ἡ ἐσκεφθῇ.

Ἀ! ὄχι σχολεῖο μου ψέμμα

τὴν μίαν ὥραν, συνηντή-
σαμεν καθ' ὁδὸν πάλι τὸν
τὸν ἀμαξηλάτην. . . Ἀλλὰ
πῶς τὸν ἠύραμεν. . . Εἰς
ἀθλίαν κατὰσθασιν.

Ἡ ἀμαξία ἔκειτο κατὰ
γῆς ἀνεστραμένη καὶ ὁ
εἰς δεξιὴν τροχὸν θρόνος
κα μακρὰν αὐτῆς. Ἐκ τῆς
μεγάλης ὁρμῆς μεθ' ἧς ἐκ
τῶν τροχῶν καὶ ἡ ἀμαξία
ἀνετράπη. Ὅλη τὴν νύκτα
προσεπάθη ὁ πτωχὸς ἀμα-

ξηλάτης νὰ ἐπιδιορθώσῃ
αὐτή, ἀλλὰ ἦτο ἀδύνατον.
Ἦτο μόνος καὶ ἐργαλεῖα
δὲν εἶχε.

Ἔσπευε λοιπὸν καὶ αὐ-
τὸς ἀκίνητος πλησίον τῆς
ἀμάξης περιλυσος.

Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ.

Μόλις μᾶς εἶδε μᾶς εἶπε
τεθλιμμένος. «Καλὰ μοῦ
ἐλέγαντε νὰ μὴν τρέχω ἀν-
θέλω νὰ φθάσω τὸ γρη-
γορότερον» ἀλλὰ ἐγὼ δὲν

οἶδα ἤκουσα. Αὐτὰ παθαί-
νουν ὅσοι σπεύδουν εἰς
τὰς ἐργασίας των καὶ δὲν
ἔχουν ὑπομονή. «Οἱ ἐγι-
νε πλέον ἔγινε» τοῦ ἀπο-
κρίθημεν ἡμεῖς μετὰ λύ-
πης. «Περίμενε ὀλίγον
ἕως δέου φθάσωμεν εἰς
τὴν πόλιν θὰ σοῦ σταίλω-
μεν ἓνα ἀμανοποιὸν διὰ
νὰ σε βοηθήσῃ.»

ΛΟΥΛΑ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Τάξις Γ'. Γ.Θ.Χ.

τα! Ποτέ μου δεν θα σε ξεχάσω και τώρα που πλησιάζει ο καιρός με τη βοήθεια του Θεού πιά να σ' εγκαταλείψω ή λύπη μου είναι μεγάλη. Σκέπτομαι αν θα φύγω από εσένα που πρώτο μου δίδαξες και το φως ακόμα του πραγματικού ήλιου και πρώτο μ' έδιδες το α και το β. Σκέπτομαι ότι δεν θα ζω πιά μέσα στον κύκλο εκείνον που ζούσα τώρα τόσα χρόνια, μέσα σ' αυτή τη μικροβία αλλά ειλικρινή και νωνίαν όπου όλα ήταν γελαστά και χαρωπά. Σκέπτομαι πώς τώρα θα ζω σ' ένα κύκλο ευρύτερον όπου τ' πάντα θα μου σκυθρωπάσουν, το π'ν θα με αποστρέφεται και εγώ θα αναγκασθώ πιά ν' αποβάλλω τες μέχρι τουδε παιδικές μου εκεινες τρελλές ιδιότητες. Νομίζω ότι μαζί με τον αποχαιρετισμόν του σχολείου μου μ' αποχαιρετά και η πιο καλή μου ήλικία, κι' επομένως απομακρύνονται από κάθε τι ευχάριστον και παιδαριώδες και απεναντίς μετ' όλιγον εγκαταλείνω νέον στάδιον εις το όποιον τ' πάντα είναι σοβαρά και αυστηρά. Συλλογίζομαι ότι δεν θα με συγκινεί πιά η 1η Όβριου όταν για πρώτην φοράν ήρχομην στο αγαπημένο μου σχολείο ύστερα από τριμήνον διακοπήν όποτε έβλεπα και πάλιν τες αγαπημένες μου αδελφούλες χαρωπές όλες και γελαστές και πάλιν σάν και πάντα για την κοινήν και πάλιν ένωσίν μας. Δεν ήθα μ' άνησυχή πλέον το πρώτον δεκάημερον του Φεβρουαρίου με τούς διαγωνισμούς του ούτε αι διακοπαι των Χριστουγέννων και του Πάσχα θα με ένθουσιούν ένεκα της αναπαύσεως κατ' αυτός. Ούτε τέλος αι τελευταίαι ήμέρες ήμέρες του Ιουνίου αι πιο άληθιμόντες που αιώνια θάτες ένθουομαι όλες εκάστοτεγραμμένες στο μαθητικό μου ήμερολόγιο δεν θα με έπηρεάζουν, διότι δεν θαχω πιά να γλυκοφιλώ τες αγαπημένες μου συμμαθήτριες για τον τριμήνον αυτόν χωρισμό μας. Ακόμα και το σκανδαλιάρικο κουδουνάκι του σχολείου μας το άφωνον μόν άλλα πολύ έκφραστικόν δεν θα με ταράσση. Αχ! Όσον τα σκέπτομεν όλα αυτά πώς ύστερα από μερικούς μήνες θα τα χάσω, άκούω την καρδίαν μου να κτυπά δυνατά.

Γιαυτό λοιπόν, αγαπημένες μου συνάδελφοι (συμμαθήτριες) έχετε την τύχην, να ζήσετε ακόμα μερικά χρόνια στες άγκάλες του σχολείου. Φανήτε εύγνώμονες, φανήτε άνεταίιοι της καλωσύνης του, για τα καλά που σας παρέχει. Ω άλλη θινά πόσον είσθε εύτυχες!

Εμείς δε πιά που φθάσαμε στο ξετύλιγμα της άνέμης των σχολικών χρόνων, έμεις αι τελειόφοιτες θα προσπαθήσωμεν με κάθε τρόπον αυτούς τούς λίγους μήνες που έχομεν ακόμα να έξυπηρετήσωμεν το άγαπημένο μας σχολείο. Κατά το δυνατόν, για τελευταίαν μας φοράν.

Αντωνία Π. Ψαράκη
Τελειόφοιτος

Πώς επέρασα την Δευτέρα του Πάσχα

Όλην την Μεγάλην εβδομάδα την επερίμενα την εβδομάδα της διακαινησίμου κατά νήν όποιαν γίνονται όλα αι εκδρομαί.

Γιατί μου άρέσουν υπερβολικά οι εκδρομαί. Είμαι λάτρης της φύσεως, και μάλλον της άνοιτιάτικης.

Την ήμερα του Πάσχα το βράδυ βράδυ, ήρθε ο πατέρας χαρούμενος στο σπίτι, και μάς ειπε ότι είχε συνεννοηθή με μερικούς φίλους: του οι όποιοι θα ήρχοντο με τις οικογένειές των να κάμωμε μια εκδρομή ως τα Νεροκούρου.

Και όλη αυτή η εκδρομή, με τί ν' μιζετε, που, θα γινόταν; Με τα άμάξια! Α! θα περνούσαμε θαυμάσια!

Με μεγάλη χαρά άρχισαμε να έτοιμαζώμεθα.

Μου φαίνεται πως όλόκληρη την νύχτα δεν κοιμήθηκα, Όλη την ώρα έσκεπτόμουν πως θα περνούσα την επομένη, τί θα έκανα, και άλλα πολλά, πάρα πολλά.

Επί τέλους έφθασε και το ποθητό πρωί. Όλοι είμεθα στο πόδι από τις 6. Στις 7 1/2 περίπου όλη η παρέα μας ήτο μπροστά στο σπίτι μας.

Είχαν έρθει και τα 4 άμάξια που θα μάς έπερναν. Έφορτώσαμε πάνω σ' αυτά διάφορες κουβέρτες και τα τρώφίμα μας. Τέλος στις 8 ξεκινούσαμε τραγουδώντας και γελώντες.

Α! τί εύτυχόι! Εγώ με τα άλλα κορίτσια είχα μπει στο πρώτο άμάξι εις το όποιο γινόταν και η περισσότερη φασαρία.

Προχωρούσαμε και άφίναμε πίσω μας την πολυθόρυβον πόλιν μας. Οι άγροι φοροδσαν την καταπράσινη φορεσιά των που έμοιαζε με πολύτιμο πράσινο χαλί. Σ' αυτή δε τη μονοτονία του πρασίνου ξεπερόβαν τα κεφαλάκια του κάμποσες μώβ και κόκκινες άνεμώνες.

Υστερα από 3 τέταρτα φθάσαμε στα Νεροκούρου.

Κατεβήκαμε από τα άμάξια,

πήραμε από καί ένα Κύρ-Μέντιο, του φορτώσαμε τας άποσκευάς μας, και ξεκινήσαμε με τα πόδια.

Προχωθήσαμε από ένα σε ένα μονοπάτι και φθάσαμε στην μαγευτική τοποθεσία του Αγίου Γεωργίου.

Πρό των όφθαλμών μας έξετείνεται ένα θαυμάσιο θέαμα.

Μία κοιλιάς την όποιαν διέσχιζε ένα ήσυχο ποταμάκι, εις τα πλάγια του όποιου οι πλάτανοι έσχημάτιζον ένα θόλο. Πάνω σ' αυτό τα πουλάκια είχαν στήσει κονσέρτο. Κάτω από αυτό τον θόλο έκαθήσαμε.

Ο ήλιος έρειχνε τις παιχιδιάρικες άχτίδες του πάνω μας και στα λουλουδάκια, δίνοντάς των ένα παράξενο χρώμα.

Από εκεί που έκαθώμεθα έθανυμάσαμε την μαγεμένη φύσιν. Το μεσημέρι φάγαμε με μεγάλη όρεξη, και το άπόγευμα έκάναμε περίπατο σ' ένα λαφοάκι τον όποιον έμαζέψαμε άρκενά άνθη.

Επειτα κατεβήκαμε κατά μήκος του ποταμού ως ένα γεφυράκι και άφου έγυρίσαμε οι γοναίς μας μάς ειπαν ότι θα άναχωρούσαμε.

Ο ήλιος κόντευε να δύση και ο ούρανός ήτο κατακόκκινος, και έδιδε ωραίαν άντανακλάσεις εις τα ν'ρά του ουρανού. Το θέαμα όμως της δύσεως δεν μπορούσαμε να το άπολαύσωμε, γιατί τότε ξεκινήσαμε.

Κατεβήκαμε στα Νεροκούρου, άφίσαμε εκεί το γα'ιδουράκι μπήκαμε στα άμάξια και ξεκινήσαμε για τα Χανιά.

Είχαμε προχωρήσει άρκετά όταν όλοι έσταμάτησαν ξαφνικά εις το θέαμα ενός λειβαδειού με μοργαρίτες και άνεμώνες. Άπείχε άρκετά από τον δρόμον μας, και έφαιναντο εις τας άντανανκλάσεις του δύοντος ήλιου σάν χιονισμένο.

Πιο κάτω είδαμε και άλλας παρομοίας εικόνας, και θα έχακολουθούσαμε να τας βλέπομε όταν με το πρώτο σπίτι που είδαμε καταλάβουμε ότι είχαμε φθάσει στα Χανιά.

Τώρα τα μάτια μας είχαν χορτάσει να βλέπουν την πρασινάδα και είμεθα όλες ζωηρές, επειδή όλη την ήμερα άναπνέσαμε καθαρόν άέρα και όχι τον μολισμένο της πόλεως.

Και έτσι μ' αυτή την ώρα έκδρομή μάς δόθηκε εύκαιρία να θαυμάσωμεν από νοντά το θείο άνοιτιάτικο πορτραίτο της φύσεως.

Σοφία Γ. Χατζηνηργόρη
Τ. Ι'. Γ.Θ.Χ.

ΜΙΑ ΔΥΣΙ

Τώρα που χειμωνιάζει, τί ώραία που είναι να τρέχην κανείς σε παλιές σου καλοκαιριοδ άναμνήσεις. Μιας ζωής γεμάτης ξενιασιά, χαρά, γέλιο και εύτυχία, που πέρασε πιά κι' είναι μόνο ή θύμησί της. 2' αυτή επάνω νανουρίζεται γλυκά, μερούεις συγκινείσαι. Τώρα...

Τις ώραίες λοιπόν στιγμές επέρασα και εγώ φέτο μαζί με μιαν φίλην και συμμαθήτριά μου, εις ένα άπόγερο και μικρό, αλλά θελκτικό χωριουδάκι. Αι συχναί έκδρομαί και οι καθημερινοί περίπατοι ήσαν τα μόνα που έποίωλλον την μονότονον ζωήν μας. Έτσι και το δειλινό της ήμέρας εκείνης, ένα δειλινό Αύγουστιάτικο, πολύ ευχάριστο, άποφασίσαμεν να κάμωμεν ένα περίπατο εις την άπέναντι πλαγιά του βουνού.

Πήραμε το μικρό μονοπάτι το ζωμένο από χλόη απ' το ένα και το άλλο μέρος, και έπροχωρήσαμε σιγ—σιγά τραγουδώντας ένα αγαπημένο τραγούδι, και στεκόμεναι κάποτε να θαυμάσωμεν την μαγευτικήν δύσιν του ήλιου, και την όμορφιά της γύρω φύσεως. Έτσι χωρίς καν να το καταλάβωμε, φθάσαμε την κατ'άφωστο πλαγιά και ξαπλώθηκαμε κάτω από ένα καταπράσινο ύψηλόν πευκό της, έχοντας άπέναντί μας τον ήλιο που έδουε χρυσωμένο, ξαπλώνοντας στον όρίζοντα μια πορφύρα φλογερή, περιλαμπρή..

Τα σύννεφα ροδοκόκκινα να άρμένιζαν σιγά—σιγά σάν καρβάκια. Το πευκό μας έστελλε ένα εύεργενικό άεράκι, που μάς χάζιδεε έλαφρά το πρόσωπο.

Είμεθα καταμαγευμένες από την ήσυχίαν αυτήν γύρω μας... Σε λίγο ο ήλιος χάθηκε από την προορινή κατοικία του, και

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι
τὸ φάρμακον διὰ
κάθε συμφορὰν

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

Ὅταν εὐημερῆς
προφυλάττου ἀπὸ
τὴν δυστυχίαν

Διέταξεν πρὸς τοὺς ἡμᾶς
ὁ κ. Γυμνασιάρχης, ὅπως τὴν
προηγούμενην τῆς 25ης, φέρο-
μεν ἐκ τῶν χωρίων μα; δάφνης;
καὶ ἄνθη, ἵνα στολισώμεν τὸ ἐκ-
παιδευτήριόν μας.

Τὰ ἀπογευματινὰ λοιπὸν ὥ-
ρας ὅλοι μὲζ, μαθητὲς καὶ κα-
θηγηταὶ μετοξὺ τῶν ὁποίων δια-
κρίνεται ὁ κ. Ὀρφανός, δὲν δι-
ακρίνεται πᾶντοτε δὲ τὴν ἐδὲ
νησίαν καὶ προθυμίαν του, ὅ-
πως εἴδωκεν νὰ λειπρῇ ἡ προθυμία
καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κ. κ. καθη-
γητὰς καὶ ἀπὸ τὸν κ. Γυμνασιάρ-
χην, ἡτοχολούμεθα μὲ τὸν στο-
λισμὸν τοῦ Γυμνασίου, ὁ ὁποῖος
ἐγένετο δὲ τῆς τοποθετήσεως;
εἰς διάφορα μέρη τῆς δεφνης,
τῶν ἀνθῶν, τῶν χιτῶνων, τῶν
μαϊῶν, καὶ τῶν εἰκόνων, τῶν
σχετικῶν μὲ τὴν ἐλληνικὴν ἐπι-
νάστασιν.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ στολισμὸς
μας παρήγγειλεν ὁ κ. Γυμνασι-
άρχης; διὸς τὴν ἐπόμενην λίαν
πρωὶ εὐρεθώμεν ἐκεῖ, ἵνα ἐκκλη-
σιασθώμεν εἰς τὸν ἐνταῖθα ναὸν
τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καὶ ἵνα
ἐορτάσωμεν τὴν ἐθνικὴν ἐορτήν
μας, τὴν 25ην Μαρτίου, δεκνύ-
οντες διὰ τοῦτου, δεῖ σεβόμεθα
καὶ τιμώμεθα τοῦ, εἰσίνες πρὸς
χάριν μας ἀπὸ τῶν ἐναρέτως.

Σιγά ἐφύσιν ὁ πρωτεύων ἀνε-
μος, οὗ τὸν αἶθρον καὶ χαροῦ
μενον ὡς ἐκ τῆς ἐξοχῆς ταύτης
αὐρανὸν, οἷς; ἡθελῶν, δυνά-
μεθα νὰ εἴπωμεν τὴν σημεῖαν
τῇ ἡμέρᾳς ταύτης, καὶ ἡλλαξεν
τὸ μελοχολικὸν καὶ εὐαφί-
μα τῆς προηγούμενης, οἷς; ἀπαν-
τε; οἱ μαθητὲς συνοιθροίσθημεν
εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἐκπαιδευτη-
ρίου μας, καὶ μετ' ὀλίγον διε-
τάχθημεν νὰ σχηματίσωμεν ζυ-
γοὺς κατὰ τάξεις καὶ νὰ παρυν-
θώμεν οὕτω πῶς εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν.

Τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας ἀνέ-
λαβον εὐχαρίστως οἱ κ. κ. κα-
θηγηταὶ ἐπιστατούντος τοῦ κ.
Γυμνασιάρχου, καὶ ἐνὸς ὀλίγου
ἤτο μαθητῶν καὶ ἀρχίστα νὰ
διανύωμεν τὴν ὁδὸν τὴν ἀγού-
σαν πρὸς τὸ Βύρειον μέρος τῆς
κομποπόλεως, ὑπὸ μεγάλῃν δρι-
σειδῇ σιγᾷ διαμηδὸν ἐξελίσ-
σασθαι.

σάμενην ἀπὸ τοῦ Γυμνασίου μας,
ὀλίγον δὲ ἐπικαύσαντες διηυθύν-
θημεν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς λειτουργί-
ας, ἐξήλθον ἐκ τῆς ἐκκλησί-
ας, περιχάρτες ἐκ τῶν ἐντυπώ-
ων ταύτης (τῆς λειτουργίας) καὶ
συντε αἰγμένοι καθὼς; ἐδρισκόμε-
θα ἐπιστρέψομεν εἰς τὸ Γυμνά-
σιον, καὶ ἐπισματίζομεν εἰς
τὸν αὐτόλογον τοῦτου.

Ἐκτὸς τῶν μαθητῶν σῖνοι
θροίσθησαν ἐκεῖ καὶ πολῖται ἐκ
τῆς κομποπόλεως; Βάμου, καὶ ὡς;
ἐπίσης καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν δι-
αφόρων διγινώσκων, ὁ ἐπὶ τοῦ,
ὁ ὑπομαί; αἰχρὸς καὶ ἄλλοι.

Μετὰ τὴν μικρὴν εἰσῆλθιν
τοῦ κ. Γυμνασιάρχου, διὰ τῆς
ὁποίας ἐξήγησεν πρὸς τὸ πλῆθος
τὴν λίαν τοῦ μετὰ στολισμοῦ
τοῦ Γυμνασίου, ἡσχισεν ὁ κ.
Χριστόπουλος νὰ λέγῃ τὸν πανή-
γυρὸν τῆς ἡμέρας.

Τῇ χαρὶν τὴν ὁποίαν εἶχο-
μεν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς λει-
τουργίας, ἡθελον νὰ ὑποδεχθῇ
μετ' ὀλίγου λόγῳ, διότι αὐτὰ τὰ
δύο δύνανται τις νὰ εἴπῃ, ἀπο-
ελοῖν ἐνναλὶξ τὴν ζωὴν μας.

Πράγματι μετ' ὀλίγον, διε-
ὁ κ. Χριστόπουλος; ἔλεγεν τὰ αἰ-
μασιόεφ πεδία καὶ τοῦ; ἡρώας
τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἡ
λύπη ἐπετρέψισεν ὑπεράνω ὁ-
λων μας; χαρίεσται, καὶ τέλος
ἡσχισε νὰ ἐμφυλίστῃ εἰς ἐνὶς ἐ-
κάστοι τὴν καρδίαν.

Ἡ πατριωτικὴ ἐκείνη λύπη
ἐπέφερε μίαν νεκρικὴν; σιγὴν
εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ἐπεξέ-
τενε; τὰ δίκτυα, δεῖν ἡκούσα-
μεν τοὺς μαθητὰς νὰ ψάλλουν
τὸν εὐμνον ἁγὸς τὴν «Ἑλλάδα»
καὶ τὸν «Ἑθνικὸν Ὕμνον».

Πλήρης σιωπὴ ἐκράτηται ἐπὶ
τινα λεπτὰ; εἰς τὸ ἀκροατήριον,
τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἄλλος ἐξέδωκε
νὰ διακόψῃ, παρὰ μόνον τὰ χά-
ρινα σημαία, τὰ ὁποῖα ἐκρέ-
μαντο ὑπεράνω; μας, καὶ τὰ ὁ-
ποῖα ὠθαύμενα ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ
ἐκείνου τὴν σιγὴν ἀνέμου, ἔ-
διδον ἐν ἡγόν; θεῖον καὶ ἄρμω-
νικόν, ἀνάλογον πρὸς τὰ; σέ-
φεις καὶ τὰ συναισθήματα, τὰ
ὁποῖα κα; εἶχον ἐκείνην τὴν σιγ-
μὴν τὴν ψυχὴν μας.

Τοιοῦτοτρόπως ἐτελείωσεν ἡ
πατριωτικὴ καὶ θρησκευτικὴ τε-
λετὴ, ἡμεῖς δὲ ἀνεχωρήσαμεν
μὲ ἰσχυρὰν; ἡν ἔλπ. δα, δεῖ μὲ-
γας εἶναι ὁ Θεός, καὶ φίλος τοῦ
ἐλληνισμοῦ.

Ἰωάννης Κελλαῖτζάκης
Τάξις Στ' Γυμνάσιον Βάμου
28—3—33

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

25 τοῦ Μάρτη!! ἡμέρα
ποῦ κἀνεις νὰ κυτᾷ δυνά-
τὰ ἡ καρδιά καὶ ἕκαστος ἑλληνας,
ἡμέρα καμνωμένη γιὰ γιορ-
τὴς δόξας καὶ χαρὸς... Ὁλος
ὁ κόσμος σὲ γιορτάζει γιὰ τὴν
μα; χάριτες αὐτῇ τῇ μέρᾳ
τὴν ἐλευθερίαν!!

Ὑψώθημεν περὶ ἡμᾶς; καὶ
ὡραῖα ἡ σημαία!! Πρόφε-
ραν τὰ χεῖλη ὁλων μας; τὴν
λέξι ἐλευθερίαν!!

Ἡ μικρὸς; μαθητὲς; ψυ-
χὴς μας δὲν μποροῦν παρὰ νὰ
σὲ δοξάζουν καὶ νὰ σὲ τι-
μοῦν μὲ γιορτὴς, γιὰ τὴν δὲν ἔ-
χομε πῶς ἀλοιῶς νὰ ἴσοῦ ἐκ-
φράσομε τὸ μέγαλο μας
«εὐχαριστῶ»

Ὅπως καὶ ἕκαστος δὲν
καὶ ἐφέτω τὸ γυμνάσιό μας
θέλοντας νὰ γιορτάσῃ τὴν
ἡμέρα αὐτῇ τῆς ἐθνικῆς πα-
λιγενεσίας ἔδωκε πρὸς; τιμὴν
τῆς μίᾳ γιορτῇ.

Κόσμος πολὺς γέμισεν τὴν
αἰθούσα ἀπὸ τῆς 4 1)2 ἄν
καὶ ἡ ἐορτὴ θάρχε; σὲ τῆς
5 1)2. Οἱ μαθητὲς φοροῦν
τὸ σχολικὸ δορεαστικὸ τους
ἐνδυμα, μὲ μπλε μαντήλι στὸ
λαιμὸ, σωστὴ ἐλληνικὴ ση-
μαία.

Τῆς γιορτῆς κἀνεις ἐναρξί-
ὁ κ. Γυμνασιάρχης μὲ τὸν ὑ-
πέροχο λόγο του. Ἀνέπτυξε
τὴ σημασία τῆς μεγάλῃς ἡ-
μέρας. Ἐπροσδιόρισεν τὸ σκο-
πὸ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὸν
ὀνόμασε ἀποστολὴ καὶ ὄχι ἐ-
πάγγελμα, παρατεταμένα

χειροκροτήματα ὑποδέχον-
ται τὸ τέλος τοῦ ὡροῦ αὐ-
τοῦ λόγου.

Ὑστερὰ ἀπ' αὐτὸν μία μα-
θητρία τῆς Στ' τάξεως; ἐρχε-
ται νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανή-
γυρὸν τῆς ἡμέρας. Μίλησεν
τόσο ὡροφᾷ ἐξήγησεν μὲ τό-
σο ὡραῖα λόγια τὴν σπουδαί-
οτητα τῆς μεγάλῃς γιορτῆς,
ποῦ ὁλων οἱ ψυχὰς πλημυρι-
σμένες ἀπὸ πείραγμα αἰσθῆ-
μα παρακολουθοῦν μὲ μεγά-
λο ἐνδιαφέρον τὰ λόγια τῆς.

Μία προσευχὴ σὲ Θεὸ
μαρτικοὶ οἱ τοῦ; τῆς μεγάλῃς
Δ. ἐξολογία; ψάλλονται ὅσιν
ρα ἀπ' αὐτὸν, ποῦ τοῦ; συ-
νοδεύει ἀταλὰ ἀπαλὰ τὸ ἀρ-
μόνιον. Μετὰ τὴν Δοξολο-
γίαν; μία ἀπαγγελία ἀκίλου
θαῖ ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν Ση-
μαία ἡ ὁμῖα μαθήτριά τῆς
Δ. τάξεως. Πρὸς; τὴν Σημαία
τὸ ἱερὸ αὐτὸ πανὶ τὸ χίλιο
τροπυμμένο ἀπ' τῆς τουφῆς
τῶν ἐχθρῶν ποῦ ὁρθόθῃκε
περὶ ἡμᾶς; τὴν μέρα αὐτῇ γιὰ
νὰ σημάνῃ τὸ ξανάνωμα
τῆς Ἑλλάδος. Τὴ λύτρωσι-
ν; ἀπ' τὴν βύρβαση σιλα-
βία, ἕνα τραγούδι ὡροφᾷ
καὶ πεταχτὸ, γιὰ τὴν πατρί-
δα διαδέχεται τὴν ἀπαγγε-
λία καὶ αὐτὸ μὲ ἀπαγγελία
ἀπὸ μίᾳ μαθητριά τῆς
Β' τάξεως; «Ἡ χῆρα τοῦ
Ναύτη» Κι' ἄλλῃ μίᾳ «Τὸ
σπῖτι μας» ἀπὸ μαθήτριά
τῆς Γ' τάξεως. Ἀρκετὰ καλὰ
ἐπιτυχμένους καὶ αἱ δύο.

Καὶ μετὰ τὴν φασαρίαν καὶ
τὸν ψόφον τῶν θεσπῶν, ἀ-
κούονται οἱ πρῶτες συγχορ-
δίας σὲ ἀκρόντι, τοῦ τόσο
γλυκοῦ καὶ ὡροφᾷ τρα-
γουδιοῦ τοῦ Μοζάρτη «Να
νούρισμα»

Ἀκολουθεῖ ἕνα; μονό-
λογος τῆς Ἀρτεμίδος ἀπ'
τὸ κρητικὸ ἐπὶ τοῦ τοῦ
Βιτσέντζου Κορνάρου, ἀπὸ
μαθήτριά τῆς Δ' τάξεως.

Ἐπὶ τὰ λόγια τοῦ λέ-
γει

ή "Αρ τοῦσα κλεισμένη μέσα :
στην φοικιτή φυλακή, γιατί
ἀντιβίει νὰ παντρευτῇ τὸ
ὄμορφο Ρηγόπουλο γιὰ τὴν
ἀγάπη τοῦ Ἐρωτόκρου.

Καὶ ὅτε ἀπ' αὐτὴν
κάνουν τὴν παρέλασι τοὺς
εἰς «Ἐρυθροσταυρεῖσες».
Ὅμως ὡργανωμένη ἀπὸ μα-
θήτριες δῶν τῶν τάξεων
ποὺ φροντίζουν γιὰ τὴν ὁ-
γεία, καὶ γιὰ πῶς ὅς εἶδους
ἔργα φιλανθρωπίας.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο βρὶ-
σκονται στὴν σκηνὴ παιδι-
αί τῆς πρώτης τάξεως καὶ
ποῖζον κι' αὐτὰ μὲ κωμω-
δία κωμωμένη ἀπὸ τὰ ἴδια
τὰ μικρά, καὶ ποὺ δὲν ἔχει
τίτλο.

Ἡ αὐλαία πέφτει καὶ οἱ
μαθήτριες ἐτοιμάζονται γιὰ
τοῦς κρητικῶς χοροῦς. Τί
γίνεται σὲ παρασκήνια δὲν
λέγεται...

...Παιδιά ἔχασα τὸ βρα-
χιόλι μου... Μαρία δώσε μου
τὸ ματιλί σὲ κεφάλι, εἶσι
λίγο, λίγο νὰ φαίνονται τὰ
μαλλιά μου... Ἐλένη πῶς
σοῦ φαινόμα;

Αὐτὰ ἀκούει κανεὶς σὲ
διάφορα καμαρίνια, ἐνῶ κά-
τω ἀπ' τὰ ὑπόγεια διαμαρ-
τύρονται τὰ μικρά.

Ἡ αὐλαία σηκώνεται καὶ
ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἀρ-
χίζει νὰ ποῖζι τὸ συρτό.

Ἀπὸ λίγο φαίνονται ὅλες
οἱ μαθήτριες σὲ σκηνή, στο-
λισμένες καὶ ὡμορφωμένες.
Ἔτσι χορεύουν δύο χο-
ροῦ, τὸ συρτό καὶ τὸν Κα-
λαματινὸ μὲ πολὺ κέφι. Ὁ
κόσμος κρατεῖ τὸ χορὸν μὲ
ρυθμικὰ χειροκροτήματα,
καὶ οἱ μαθήτριες κρύβονται
μία μία σὲ παρασκήνιο, καὶ
ἡ αὐλαία πέφτει.

Ἡ πλατεῖα φωτίζεται καὶ
ὅτε ἀπὸ δέκα λεπτά διὰ-
λειμμα ἀρχίζει τὸ δεύτερο
μέρος, μὲ ἕνα ὑπερόχο Ταμ-
λὸ μπιβάν ἀπὸ μαθήτριες ὁ-
λων τῶν τάξεων, ποὺ τὸ κά-
νει ἀκόμα πὺρ ὡραῖο μὲ ἑ-
παγγελία ἢ «Ἑλληνικὴ φυ-
λὴ» ἀπὸ μαθήτρια τῆς Ε' τά-
ξεως. Τὰ χειροκροτήματα
σταματοῦν τὸ ἀκούσιμο ἀρ-
γίζει νὰ ποῖζι ἕνα τραγου-
δι τοῦ Ἀγγελοπούλου τὴν
25ην Μαρτίου, ποὺ θὰ τὸ
τραγουδήσῃ ὁ χορὸς.

Ἀκολουθοῦν δύο ἐπαγγε-
λίας, ἡ «Ἐπάνοδος τῆς μη-
τρὸς ἀπὸ τὸν Ἄδη» ἀπὸ μα-
θήτρια τῆς Α' Τάξεως, καὶ
ἡ ἀγγελία «Ἡρώα» ἀπὸ
μαθήτρια τῆς Γ' τάξεως καὶ
οἱ δύο πολὺ ἐπιτυχημένες.

Τὸ ἀμύνιο κπὶ πάλι, κά-
νει τὴν ἀρχὴ τοῦ ὄμορφου
τραγουδιοῦ «Φλαμουριά»
τοῦ Ι. Χίμπερι.

Ἔρχεται ἐπὶ τέλους καὶ ἡ
σειρὰ τοῦ «Καλὴ-ἐχνη» μὲ
ἀπαγγελία τῆς ΣΤ' τάξεως
ποὺ ἔκανε νὰ δακρύσουν τὰ
μάτια πολλῶν ὁμῶς μόνον γιὰ
τὴν ὡμορφίαν τὰ λόγια
τῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴν αὐτὴ ποὺ
τὸ ἀπὸ γὰρ τὸν ὁμιλῶν βα-
θεῖα σὲ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ κω-
τόρθωνε νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ ἴδιο
αἶσθημα καὶ σὲ τὴν ψυχὴ τῶν
ἀκουσθῶν τῆς. Ἡ αὐλαία
καὶ πάλι πέφτει γιὰ νὰ ἐτοι-
μαστοῦν οἱ μαθήτριες γιὰ
τὴν κωμωδίαν ὁ «Ἀναπαρα-
ραδιάρης».

Παίχθηκε τόσο «ἐλεια ποὺ
ὁ κόσμος ἐνθουσιασμένος
χειροκροτεῖ σχεδὸν κάθε
σκηνή.

Γέλοια, φωνὲς, κῆποι,
ἀκούονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη
τῆς αἰθούσης, γιὰ τὸ μύ-
σμος δὲν ἔχει πῶς ἀλοιῶ-
νὰ δαίξῃ τὸν ἐνθουσιασμό
τοῦ.

Αὐτὰ γίνονται σὲ σκηνή,
ἐνῶ πάλι σὲ παρασκήνιο ἔ-
χουν φούριες νὰ ντυθοῦν
οἱ μαθήτριες τῆς ΣΤ' τάξε-
ως Ἡπειρώτισσες. Χόρε-
ψαν τὸ Μπιρμπιλή μὲ μεγάλ-
η ἐπιτυχία, συνοδευόμενες
ἀπὸ τὴν μουσικὴν τῆς Φρου-
ρᾶς.

Μὲ, μὲ, σιγὰ κρύβεται
σὲ παρασκήνιο γιὰ νὰ χο-
ρευθῇ καὶ ὁ τελευταῖος χο-
ρὸς, ἀπὸ μαθήτριες ὁλων
τῶν τάξεων τὸ «Πεντοζάλι»
Ἡ μουσικὴ παίξει δυνατὰ
καὶ οἱ μαθήτριες χοροπηδοῦν
σὲ σκηνή, χαρούμενες καὶ
γελαστές, καὶ τραγουδοῦν
συγχρόνως.

«Μὲ τοῦ μαγιοῦ τίς μυ-
ρωδὲ; τὰ πράσινα χορτά-
ρια». Ἡ αὐλαία πέφτει καὶ
ἡ μουσικὴ ἀλλάζει τὸ σκοπὸ
τῆς. Παίξει τὸν Ἑθνικὸ
Ὑμνο.

Ἔτσι τέλειωσι κι' αὐτὴ ἡ
γιορτὴ. Μὲ ἀπ' τίς ὥραις

τερεὲς καὶ πρὸ θὰ ρᾶς μείνῃ
ἀλησμόνητη.

Ὁ κόσμος φεύγει, κατεν-
θουσιασμένος συγκαίρων τὸν
κ. Γυμνασιάρχην καὶ Καθη-
γητὰς, γιὰ τὸ μεγάλο ἰσχυ-
ρό καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπι-
τυχίαν τῆς ἑφθε νῆς γιορτῆς.

Στέλλα Γαλάνη

ΜΑΣ ΕΦΥΓΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Ἄν καὶ τὴν περὶ Ἀπριλίου
ὁ καιρὸς ἦτο κάπως ψυχρὸς ὁ
οὐρανὸς ἦτο σκέπασμένος ἀπὸ
μαύρα σύννεφα, καὶ εἴποια ἄλλα
δὲν ἀκούγονταν πρὸς μόνον τὸ ἀνά-
λαφρο ψιθύρισμα τῶν δένδρων
ποὺ ἔμαζαν σὲν μουσικὴ συνομι-
λία.

Γεμάτη ἀπὸ χαρὰ βρισκόμουν
αὐτὴν τὴν ἡμέραν στὴν γειτονία
μὲ ἄλλες συμμαθήτριάς μου, καὶ
σηζητούσαμε γιὰ τὰ μαθήματα
τῆς ἐπομένης ἡμέρας ποὺ θὰ ἀ-
νοίγανε τὰ σχολεῖα, ὅτε ἀπὸ
τὰς διακοπὰς τοῦ Πέλοχα.

Ὅλα τὰ γέλια ὅμως ποὺ εἶ-
χα κάμει πρὶν ἐκεῖ, τὰρξ ἔξ-
σπασαν σὲ λύπη, τὰ γόνατά μου
ἐλύγισαν ἀσυνείδητος, τὸ πρό-
σωπό μου ἔγινε κύρινον σὲν τὸ
λεμόνι, καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μου
ἐκύλσαν δύο πικρὰ δάκρυα. Εἰς
αὐτὴν τὴν στάσιν ἔμεινα ὥρα
πολλή. Γιὰ φαντασθῆτε κι' ἔσπε-
ραν ἀκούγατε τόσα ἔξαρνα, τὸν
θάνειτο μὰς συμμαθήτριάς σας
μέσα εἰς τρεῖς ἡμέρας τί θὰ ἔ-
κάματε; Μὰ καὶ ὁ τοιοῦτο ἀσπλα-
χνος ἀνὴρ ποὺ ἄκουε αὐτὴν
τὴν θλιβεράν εἰσησιν τόσο πό-
τομα θὰ ἐδάκρυζον τὰ μάτια
τοῦ. Ἀχ! γιὰ πόσο ἀπότομα
ἔχασαμε τὴν συμμαθήτριάς μας
Κλεώ Παπαδάκη μὲ ἀπὸ τίς ἡ-
συχώτερες μαθήτρες τῆς τάξεώς
μας! Γιὰ πόσο ἀπότομα ἄφησε
τὸ ἀγαπητὸ τῆς σχολεῖο, καὶ
πῆγε εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἐφύ-
νοντας τοὺς λατρευτοὺς τῆς γο-
νεῖς ποὺ δὲν πρόφθασαν νὰ τὴν
χαιροῦν! Τὸ τυχερὸ τῆς ἦτο νὰ
μὴν σὲ Γυμνάσιο καὶ νὰ μὴν
προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὸ σχο-
λικὸ τῆς ἔτος, καὶ νὰ μὴν προ-
φθάσῃ νὰ χαιρῇ τὴν νύκτα τῆς.
Σὲν ἔλα μικρὸ μπουμπουκάκι
τὸ ὅποσον δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀ-
νοίξῃ ἐπέταξε μέσ' ἀπὸ τὰς θερ-
μὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας
τῆς. Ἀχ! γιὰ πόσο γρήγορα
ἦρθε ὁ ἀσπλαχνὸς Χάρος, καὶ
σὲ ἔκαμε δεκτὴν οὐ χωρὶς νὰ μὰς
χαιρετίσῃ καὶ νὰ μὰς πῇς δύο
τελευταῖα λόγια.

Τὸ βράδυ ἐπλησίασε ἀλλὰ ὁ
πνὸς δὲν μὲ ἔπαιρνε. Ὀλην τὴν

νύκτα δὲν τὴν ἔβγαλα ἀπὸ τὸν
νοῦν μου, ὅλο μου φαίνεταν εἶ-
τὴν ἔβλεπα μπροστά μου, καὶ
αὐτὸ ἦτο ἡ φαντασία μου. Ἦρ-
θε πλέον καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα
τῆς ἀγαπημένης Κλεώ, ὅπου
θὰ τὴν ἀποχαιρετούσαμε γιὰ τε-
λευταία φορά. Τὴν θλιβεράν αὐ-
τὴ εἰσησιν τὴν ἔμαθε ὅλο τὸ
γυμνάσιο τὸ ὅποσον ἐσυνωχώρε-
θη πέρα πολὺ τὴν ἡμέραν αὐ-
τὴ μαθήματα δὲν εἰκόναμε γιὰ
τὸ χατῆρι τῆς ἀγαπημένης μας
Κλεώ. Ἀὐτὴ μαθήτρις μὲ λυπη-
μένα πρόσωπα καὶ μὲ πένθιμη
ἐνδυμασία ἐσυνωδύσαμε τὴν
Κλεώ εἰς τὴν τελευταία τῆς κα-
τοικία. Ὡς τελευταῖον τῆς σχο-
λικὸ ὄμορπον ἦτο ἕνα νεκρικὸ τῆς
στεφάνι τὸ ὅποσον τῆς ἐπρόφερε
ἡ τάξις τῆς, καὶ ἕνα πάλι ἀπὸ
ὅλο τὸ σχολεῖο.

Ἄ! ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ
ὄμορπον τῆς πρόσωπο. Τὰ χεῖρά
τῆς ποὺ ἄλλοτε βαστούσαν τὰ βί-
βλια τοῦ σχολεῖο, τώρα εἶνε δε-
μένα μὲ μιὰ λευκὴ κορδέλα ἀκί-
νητα. Εἰς τὸ κεφάλι τῆς ποὺ ἄλ-
λοτε φορούσε τὸ σχολικὸ καπέλο
τώρα φορεῖ ἕνα νεκρικὸ πέ-
πλο, Μέσα σὲ φέρετρό τὴν ἔ-
χουν στολίσῃ ὁ νύμφη τοῦ Μαύ-
ρου Χάρου. Περισσότερο ἐσυγμι-
νόταν κανεὶς ὅταν ἔβλεπε τοὺς ἀ-
παρηγόρητους γονεῖς τῆς, καὶ τὰ
λυπητέρὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγαν
γιὰ μόνη καὶ τελευταία φορά.
Μὲ τί κόπους ἀνατρέφουν οἱ κά-
θε γονεῖς ἕνα παιδί, καὶ ἔπειτα
ἔρχεται ὁ ἀσπλαχνὸς Χάρος μὲ τὸ
σκλήρουν τοῦ δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ τὸ κάνει
δικὸν τοῦ γιὰ πάντα χωρὶς νὰ ῥω-
τήσῃ μὲ τί κόπους τὸ ἀνέθρεψαν.

Πῆραμε τὸ φέρετρό τῆς μέσα
ἀπὸ τίς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα
τῶν ἀγαπητῶν τῆς γονέων καὶ
ἡ νεκρικὴ πομπὴ ἐπρόδραξε γιὰ
τὸ νεκροταφεῖο. Ἐφθάσαμε εἰς
τὴν τελευταία τῆς κατοικία μὲ-
σὲ σὲ ὕψηλὰ κυπαρίσσια, ἐκεῖ
ποὺ ἤθελε νὰ μετῇ γιὰ πάντα.

Μόλις ἐνίκησα τὸ τάφο ποὺ
ἦθε νὰ τὴν ἐβλῇ, μούρθε νὰ
ξεφωνίσω γιὰ νὰ ξεσπάσω, ἀλλὰ
πάλι συγκρατήθηκα.

Ἄκουα τὸν πατέρα τῆς νὰ

κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ λόγια πι-
κρὰ, βγκλμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς
καρδιάς τοῦ.

Ἀχ! Θεέ μου, πόσο ἔξαρνα
μὰς ἔφυγε ἀγαπητὴ Κλεώ, καὶ
ποῦ; ἔλεγε εἰς ἑφ' ἑσέως θὰ ἐρίσ-
κεσσι σὲ μαύρο χῶμα. Μὲ τί
καρδιά, ἄφησε τοὺς ἀγαπημέ-
νους σου γονεῖς καὶ τοὺς ἑκαμὲς
νὰ μαυροφορεθοῦν ἐφ' ἑσέως. Πολύ
ἔξαρνα μὰς ἔφυγε πρὶν νὰ σὲ
χοιρετίσωμε γιὰ τελευταία φορά.
Ἦσουν πολὺ μικρὴ ἀκόμη γιὰ
τὸν Χάρο, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦσαν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΣ

Ἡ ἐκδρομὴ γιὰ τὴν Ἀθῆνα πρὶν τόσο καιρὸ λογαριάζαμε νὰ κάνουμε τὴν πρᾶγματοποιήσαμε ἐπὶ ἰέλους τις μέρες τοῦ Πάσχα, δείχνοντας εἰς πῶς δὲν εἶναι τόσο δύσκολο νὰ πετύχη μὴν ἰόσο μακρινὴ ἐκδρομὴ, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ διάθεσις, ὁρεξίς, θέλησις ὅχι δὲ καὶ πολὺ χροῖμα ὅπως πολὺ σωτὴρ θὰ νόμιζε καὶ ἐνός. Κανείς δὲ πλῆττει πῶς τόσο καλὴ ἔκβασις καὶ πῶς ἰέτοια ἐπιτυχία θὰ εἶχε ἡ μαθητικὴ μας αὐτὴ ἐκδρομὴ πρὶν ὅσα χρόνια καὶ δοῦν καιροὶ καὶ ἂν περάσουν ποτὶς δὲ θὰ τὴν οὐρανίσουν ἀπὸ τὴν θύμησίν μας.

Δὲν ἔχομε λοιπὸν παρὰ νὰ εὐχαριστήσωμε τὸν κ. Γυμνασιάρχην μας πρὶν δὲν ἔφθαρσεν κατ'ἐνῆς ἐμπόδιον σὴν ἐκδρομὴν μας αὐτὴ καὶ πρὶν μᾶς ἐπείρασεν νὰ τὴν κάνουμε καθῶς καὶ σιὸς διοργανωτὰς κ. Παπαγορηγοράκη, τὴν Δαμασκοπακὴ καὶ Αἰδα Παπαδάκη σιὸς καθηγητὰς μας αὐτοῦ; πρὶν τόσο πολὺ κοπιᾶσαν καὶ ἐργασίαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς.

Ἐνα θλιβερὸν καὶ δυσάρεστο γεγονός ἔχομε νὰ σημειώσωμε σὴν σχολικὴν μας ζωὴν τὸ περασμένον μῆνα. Τὸ θάνατον μιᾶς μαθητρίας τῆς α' τάξεως τῆς Κλειῶς Παπαδάκης πρὶν δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε παρὰ πῶς ἐξαιρετικὰ μᾶς λύπησεν ἀλλὰ ὁ κόσμος οὐδὲς ὁ ψεύτικος πρὶν ζοῦμε δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο παρὰ μόνον δυσάρεστα γεγονότα τέτια, πρὶν πρέπει πάντα νὰ περιμένῃ κανένας καὶ νὰ προσπαθῇ ὅσο τὸ δυνατόν νὰ τὰ περᾷ φιλοσοφώντας.

Προχθὲς ὅλες ἡ τάξεις κάναμε κάθῃ μὴ χωριστὰ ἐκ

καλὸ κοῦτσι οὐ πῆρε γιὰ κόρη του. Σὴν ἀγαπητὴ Κλειῶν νὰ θῇ τοὺς ἀγαπητοὺς σου γονεῖς, συμμαθητρίαι, καθηγητὰς, γυναικὲς, πρὶν ὅλοι εἶναι γύρω στὸν τάφο σου καὶ σὲ φαίνουν κλαίοντες. Μὲ τοὺς τρεῖς νεκρολόγους.

Ἀντὶ Κλειῶ, σὲ ἀποχαιρέτοῦ με γὰρ πάντα.

Βασίλ. Α. Περιστερίου
Μαθητρίαι Γ.Θ.Χ. Τάξις Α'.

δρομὴν μὲ αὐτοκίνητα οὐ ὠραία χωρὶς τῆς Κυδωνίας, τοῦ Ἀποκώρωνα, τῆς Κισσάμου καὶ ὅλες κατενθουσιασμέναις γυρίσαμε τὸ βράδυ ἔχοντας κατὰ νὰ διηγηθῶμε ἡ μὴ σὴν ἄλλη.

Ἡ μέρα τῶν Γυμνασιῶν ἐπιδείξεν πλεονάζουσαν αὐτὴν ἂν περάσῃ κανείς τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως θὰ δῇ ὅλα τὰ σχολεῖα σχεδὸν ἰὰ προγυμνάζονται γιὰ τις ἐξαιτίας πρὶν θὰ γίνοντες σὶς 21 τοῦ Μᾶη. Τὸ σχολεῖόν μας θὰ γυμναστῇ μὴ μὲ ὅλα τὰ σχολεῖα θηλέων τῆς πόλεως μας.

Ἐλπίζομε οὖν τὸ περιοδικόν μας νὰ ἐκδοθῇ ἀπὸ μὴ μὴ φέρῃ γιὰ τὴν ὑπερκαλοῦμε πρὶν.

Ι. Θ. Τάξις ΣΤ'
Γυμ. Θηέων Χαίρων

Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ
ΜΙΑΣ ΣΥΜΜΑΘΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἀγαπημένη μας Κλειῶν
Σήμερον ὅτις ἀπὸ μέρες πηγαίνοντες σὶς σχολεῖον βρήκαμε τὴν θῆσιν σου τὴν ἀγαπημένην σου θεσούλα κενή.

Ὅλες μας προμαντέψαμε πῶς κατὰ ἐπαθε τὸ μικρόν μας ἀδελφάκι ἡ Κλειῶν μας. Καὶ ἀλήθεια ἡ Κλειῶν μας πρὶν ἦσαν τὸ ἀκριβὸν λουλοῦ δι' τοῦ ἀνθόκηπου μας μᾶς ἄφθονος ἡ γλυκεῖα ψυχούλα τῆς πῆταξεν κοντὰ στὸν καλὸν μας Θεόν.

Κλειῶν μας ἦσαν ἕνα ἀγνὸν τριανταφυλλάκι μπουμποῦκι ἀκόμα, πρὶν ὁ σκληρὸς ἀνεμος σκόρπισεν τὰ πεταλάκια σου ἅπαντα ἐδῶ καὶ κεῖ.

Ἡ ψυχούλα σου ἀγνή ὅπως ἦσαν θὰ πάντ' σὶν οὐρανὸν μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ἀγγελούδια. Ἀλλὰ ἐμᾶς ὅλους πρὶν μᾶς ἀφῆναις Κλειῶν μας; Πρὶν ἀφῆναις τὴν γλυκεῖαν μανούλα σου τ' ἀδελφάκι σου τὸ γλυκόν σου παιδάκι;

Πῶς ἐμεῖς οἱ συμμαθητρίαι σου θὰ κυττάζωμε τὴν θῆσιν σου εἰς τὴν τάξιν καὶ θὰ βλέπωμε νὰ λείπῃ ἀπὸ κεῖ τὸ πρὶν ἀκριβὸν τὸ πρὶν μυρωμένο μας λουλούδι; Τὴν θὰ γίνοντες τῶρα τὰ βιβλία σου; Θὶ τὰ πᾶντες νὰ σοῦ κάνουν συντροφιά μὲς στὸ

κοῦρον μνήμα! Γιατὶ δὲν μᾶς μιλήσῃ; Κλειῶν, ἔ γιὰτὶ; Μίλησέ μας γιὰ σιερὴν φορὰ, σὲ λίγο θὰ μᾶς φύγῃς παντοῦν γιὰ τὸ σιερὸν τοῦ ἐδῶ σου.

Θὶ γιὰτὶς ἕνα πᾶνα γλυκὸν ἀγγελούδι καὶ θὰ μᾶς βλέπῃς ὅλους ἀπὸ ψηλὰ. Θὰ χαρίζεις λόγην ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν σου καὶ σὲ μᾶς τῆς ἀδελφῆς σου.

Τῶρα γιὰ σιερὴν φορὰ φαίνεται τὸν τάφο σου μὲ ἴσα λουλούδια σταλμένα ἀπ' ὅλους σου τῆς συμμαθητρίαις.

Ἄς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα πρὶν θὰ σκεπασθῇ τὸ ἀσπρὸν κορμάκι σου καὶ ἡ μνήμη σου θὰ μέλῃ οἰωνία σὶς πεδικὲς καρδοῦλες μας.

Λόλα Λουπιάκη
Τάξις Α'

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Μαρτίου Πέμπτη 15

Νύκτωρ πρὶν. Βρέχει πολὺν μεγάλη κατὰ μανύρα σύνεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανόν. Κανένας δὲν βρίζεται σὶν δρόμον. Μονάχα ἕνα μικρὸ ἀνυπόδητον παιδάκι σὲ μὴ ἀκοῦν τὸν δρόμον κλαίει καὶ φωνάζει τὸ καῦμένο!... εἶναι ἀλαφρονυμένον καὶ τὰ ὀλόξανθα οἰονεῖα μαλλάκια του ἀχένεστα πέφτουν σιὸς ἐνὰ λαφρὸν ὄμιον του. Βρέχει βρέχει καὶ τὸ παιδάκι περπατᾷ Ἀργεῖς νὰ ἔχῃ τὴν γλυκεῖαν μητροῦλα του; οἰονεῖ καὶ μαγκαλάκι; Χίλιες δυνὲς σκέψεις ἤσαν τότε σὶν τοῦ μου. «Ἐγὼ τῶρα πρὶν θὰ πάω σὶν σπῆν μας θὰ καθήσω σὶν μαγκαλὶ καὶ θὰ ζῶσι θὰ σὲ λίγο δὲ χωρὶς σκέψεις θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Ἀργεῖς αὐτὸν τὸ ξανθὸν παιδάκι νὰ ἔχῃ καρββατάκι;

Ὁ κακόμοιρος παιδάκι νὰ μπορούσα νὰ σὲ βοηθῶ!...

Μαρτίου Τρίτη 22

Νύκτωρ πρὶν. Τὸ βροῦρον πρὶν ὀλίγον μᾶς ἤλθε μὲ τὸν κατὰ μανύρα οὐρανὸν καὶ τὸ ἀδελφάκι σκότος. Βρισκόμουν σὶν Χανιά ἐνῶ μου φαίνεται δι' καὶ ἐπαισθόδιον θὰ συνέβαινε σὶν γειτονίαν μας. Χίλιες δυνὲς σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ σκοτεινισμένον μυαλὸν μου καὶ πραγματικῶς δ

λήθεις. Ἐνα κατὰ φορὸν αὐτοκίνητο εἰσερχε μὲ ἀπερίγραπτη ταχύτητα. Ἐνας ὀλόλευκος γάιης βρισκόταν σὶν μέσῳ τοῦ δρόμου καὶ εἰσώγει ἀχόρτογα. Ἐνα σπουδαγιάκι μὲ καφφεῖν φρεσνογάκια, μὲ λυπημένα ματάκια σπάρτα σὶν δυνάμει τοῦ κοκοῦζου. Δὲν πέραςεν πολὺ ὥρα καὶ τὸ αὐτοκίνητο πέραςεν καὶ αἰφνοῦς τοῦ λευκοῦ γαιτοῦ. Μόλις εἶδα αὐτὸ τὸ ἐπεισθόδιον ἕνα χοντρὸ δάκρυ κατέβηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου. Τὸ ζῶον περνοῦν γυρίζοντες ἀπὸ πλημύρην ἔμειον. Τὰ μάτια τοῦ δυστυχισμένου γαιτοῦ ἐκλίσαν καὶ τὸ ὀλόλευκον γαϊάκι παρῆσεν τὴν ψυχὴν του.

Εἰρήνη Ἀθηνοτάκη
Τάξις Α' Τμήμα Α' Γ.Θ.Χ.
25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ποιὲς δὲν γιορτάζει σήμερον ποιὲς
(Κρήτης δὲν χαίρει καὶ ποιὲς δὲν κλαίει ἀπὸ χαρὰ καὶ τῆς Κρήτης τὴν Ἀνάστασις (ποιὲς δὲν εἰς δὲν προσφέρει τοῦ ἥρωος πρὶν πέθαναν ποῦς (δὲν τοῦς ἐνθυμεῖται;

Ποιὲς δὲν γιορτάζει σήμερον, (ποιὰ στήθη Πονεμένον δὲν λησμονοῦν τὰ θάνατα καὶ τῆς οὐλῆς τοῦ (χρὸνους καὶ ποιᾷς μαννάδας ἀμπελαῖς (πύχον παιδιὰ θάμνετα καὶ τὴν γιορτὴν τὴν σημερινὴν δὲν (λησμονοῦν τοὺς πόνο;

Ὅλοι γιορτάζουν σήμερον τὴν μέ (πρὶν τὴν μεγάλην καὶ αὐτὰ τὰ ὅρη τὰ Λευκά καὶ ὁ (Γέρων ψειλορείτης καὶ ὁ βοσκὸς καὶ τὸ βοῦν μὲ τὸ (ἀνδρὶν φάλλε, τραγοῦδι τῆς ἐλευθερίας; τῆς δο (ζωμένης Κρήτης. Φάλλω καὶ ἐγὼ τὴν Λευτεριά Πα (τρεῖς μου ἀγαπημένη, σκύφω φιλῶ τὸ ἐνδοξὸν καὶ ἄ (γὰρ σου χῶμα, καὶ προσκυνῶ τὴν μνήμην σεμῆς (τοῦς δοξαζόμενοι καὶ τὰ κορμιά σας ἀταρᾶς τὸς (βράχους εἰν' ἐδῶ.

Σεχνῶ τοὺς πόνο; τῆς σκληρᾶς (εἰς τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ ἐορτάζω σήμερον τὴν ἀναγέν (νησίν σου. Πατρίς λησμονήσῃ καὶ σὺ τοῦς (πόνο; τῆς καρδιάς σου καὶ ἐορτάσῃ μαζί μ' ἐμᾶς τὴν νε (κρανάσασίν σου.

Θάλλω Γενιέρη

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ

Τι είναι η ζωή; απλούστατα ε-
[να μικρό ρυάκι
που τρέχει αδιακοπώ με πίκρα
[και φαρμάκι

Κάθε διαβάτης τὸ περνᾷ τὸ χαί
[ρετά και πάλι
με τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς με τὴν
[τοῖαν πάλιν

Τὸ δροσερὸ νεράκι τοῦ μᾶς δρο
[οῖζει μᾶς εὐφραίνει
τὴν στιγμήν που τὸ πίνωμεν
[και μᾶς σὲ ξανασταίνει

Αὐτὴ εἶναι ἡ Ζωὴ! που τρέχει
[πάντα τρέχει
κι' ἕνα μικρὸ μουρμουρητὸ μᾶς
[ψυθιρίζει τὴν ἔχεις;

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Πόσο γλυκεῖά μου φαίνεται
[ἡ ἀνοιξὶς μᾶς τώρα
μᾶς φέρνει εὐτυχίες και χαρὲς
[και ἀφθονὰ τὰ δῶρα

Μᾶς φέρνει τὸν Χριστοῦλη μᾶς
[τὸν αἰώνιον σωτήρα
τὰ πάθη τοῦ τὸν θάνατον
[καὶ τῆς ἀναστάσεως τὴν γύρα

Μᾶς ἦλθε τὸ Πάσχα φτερωτὸ
[μετὰ πολλὰ τ' ἀνθὲς
και μετὰ τὰ κόκκινα τ' αὐγά
[ἀλλὰ πότε θὰ ξανάλθῃ;
Ἑλένη Νευράκη
Γάβρι; 5. Γ. Θ. Χ.

ΜΑΙΟΣ

Τώρα εἶναι Μάϊ; εἶναι καλοκαίρι
εἶναι λουλούδια εἶναι χαρὰ
οἱ ἀμυγδαλιὲς ἀνθίζουν
τὰ παιδάκια κοκκινίζουν

Τὰ ἀηδονάκια μετὰ χαρὰ
ψάλλουσιν πολὺ γλυκὰ
κι' ὁ τσομπάνος τὴν φλογέραν
παίζει τώρα και προσκαλεῖ
τὰ προβατάκια τοῦ νὰ ἐρθοῦν
γιὰ νὰ πᾶν σὲ τὴν βοσκὴν

Τρό, λά, λά, λά,
ἀκούς σὲ κάθε μέρις
ἀπὸ παιδάκια ὁ χορὸς νὰ τρα-
[γουδοῦν
κι' ἀλλὰ νὰ παίζουν και νὰ χο-
[ρεύουν

κι' ἀλλὰ νὰ πίνουν κρύο νερὸ
κι' ἀλλὰ πάλιν μετὰ τὰ χαράκια
νὰ κάνουν διάφορα πραγματάκια
πύργους, σπιτάκια, φούρνους
περβασάκια και ἀλλὰ πολλὰ.

Ἀργυρ. Ν. Λαγουμιτζάκη
Τάξις Α'. Β'. Γ. Θ. Χ.

Τύποις Ἑφεδρικοῦ

ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΙΟΥ ΜΟΥ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Ἔχω ἕνα περιβόλι
που τὸ ἀγαποῦνε ὅλοι
και ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ
ψέματα δὲν θὰ σᾶς πῶ.

Νὰ γιατί τὸ ἀγαπῶ
γιατὶ ἔχει πλεῖστα ἀνθὲς
ἔχει και πολλὰ δένδρα
που ὁμοιάζουν σάν χρυσάφι.

Ἀπ' ὅλα πάλιν πιὸ καλὰ
ἕνα εἶν' ἀπου μ' ἀρέσει
ἡ ροδοτριανταφυλλιά
χαρὰ; τὸν που τὴν ἔχει.

Μ' ἀρέσει κι' ὁ ροδακινιά
μ' ἀρέσει κι' ἡ μηλέα
μ' ἀρέσουν κι' ὅλα τὰ δένδρα
που εἶναι παραπέρα

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ δένδρα μᾶς
ἕνα εἶν' που τὸ μορφίζει
κι' ἂν ἐλαίψη βρὲ αὐτὸ
τίποτα δὲν εἶ ἔχει.

Τὸ δέντρο εἶναι μιά μπουρπεριά
μετὰ τὰ πλωτά της ἀνθὲς
που ὅταν ἀνοίξουν και λιαστοῦν
μοιάζουν σάν τὸ χρυσάφι.

Και ἡ αἰτία τὸ νὰ ζοῦν
τὰ δένδρα καίνα εἶν' μιά
πῶς ἂν λαίψη τὸ νερὸ
δὲν θὰ βγάλουν τὴν χρονιά

Και τὸ νερὸ μετὰ ὑπομονή
ὁ Πλάστης τὸν τὸ οὐτέλει
καὶ εἶναι καίνα ὁλόχαρὰ
σάν κόρη στολισμένη

Κι' ἐγὼ και ὅλοι τ' ἀγαποῦν
τοῦ περιβολιοῦ τὰ δένδρα
ἀλλ' ἐγὼ ἀκόμη ἀγαπῶ
και τὰ ἔξω εὐρισκομένα.

Γιατὶ μήπως και αὐτὰ
βρὲ δὲν μᾶς χρησιμεύουν
πάντοτε χρησιμότητες
κι' ἐκεῖνα μᾶς παρέχουν.

Κι' ἂν ἐπὶ παροδείγματι
πάρωμε τὴν ἐλαία
πάρωμε τὴν ἀμυγδαλή
και μίαν ἀπηδία

Πόσες οἱ χρησιμότητες
πόσα και τὰ καλὰ τους;
και μετὰ οἱ ἀπὸνοι σκληροί,
κόβωμεν τὰ κλαριά τους!

Μὰ ὅταν τοῦ κόψῃς τὸ κλαδί
τίποτα εἶ ἀξίζει,
γιατὶ τοῦ κόβεις τὴν ζωὴ,
κι' ὕστερα τί σοῦ δίδει;

Ἔτσι και ἡμεῖς ὅλοι μᾶς
πρέπει νὰ τ' ἀγαποῦμε

τὰ δένδρα τὰ κακόμοιρα
και νὰ τὰ προσκυνῶμεν.

Στυλιανὸς Γ. Τρουλλάκης
μαθητὴς Γ' τ.ξ Γ. 5νω Βιάννου

Η ΣΗΜΑΙΑ

Τὸ πιὸ ἁγιασμένο σύμβολο
ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν σὲ μᾶς τὸ
[ἀπ' ὅλα πιὸ ἀγαπητὸ,
εἶσαι ἐσὺ σημαία μου, που
μοιάζεις μετὰς καθαρογάλαζιο
[οὐρανὸ.

ἔχεις τὸ χρῶμα τοῦρανοῦ
που ἀγγαλιάζει ὅλη τὴ τιμημέ-
[νη μᾶς τὴ γῆ,
ἔχεις τὸ χρῶμα τὸ λευκὸ—
που ἔχει κάθε πόλι, και κάθε
[Ἑλληνὰ ἡ ψυχὴ.

Φαντάσματα διαβαίνουν
στοῦ ἰσκιου σου τὸν ἱερὸ, φαν-
[τάσματα καληκαριῶν,
που πολεμῶντας πέσανε κοντὰ
τὰ στὸ τίμιον σου σταυρὸ μετὰ
[σὸ χαλὰζι τῶν σφαιρῶν.
Γιαυτὸ και μετὰ Σημαία
μου σὲ θερμεῖ ἀγαποῦμε σάν τῆς
[ψυχῆς μετὰ τὴ ζωὴ,
και σὲ μικρὸ σου κίνδυνον ὅ-
λοι μᾶς θὰ χαθῶμε περήφανοι
[και μετὰ τὴν.
Στέλιος Γ. Πανηγυράκης
Τελειόφοιτος Βάμου.

ΛΥΠΗΘΕΙΤΕ τοὺς ΠΤΩΧΟΥΣ

Λυπηθεῖτε τὸν πτωχὸν
τὸ γιρῶντα τοῦ δρόμου,
μέρα και νύχτα θὰ τὸν δῆς,
μετὰ τὸ σακκὶ στοῦς ὤμων.

Εὐπόλητος και ἔλεεινὸς
και καταβεβλημένος,
πάει στοὺς δρόμους μοναχὸς,
ὡχ! πάντα πεινασμένος.

Ἦ λυπηθεῖτε τὸν παιδιὰ
και δώστε ἔλεεινὸς
κι' ὁ πλάστης θὰ σᾶς στέλνῃ
και πάντα θὰ σᾶς δεινῇ

ποτὲ μὴν διώχνετε πτωχοὺς,
μετὰ ὕβρεις και μετὰ γέλια,
μὴν δώσετε τοῦ ὕψους
τάτυχευ δὲ καρβέλια.

Δώστε τοῦ λίγα χρήματα
ροῦχα νὰ πᾶν νὰ πάρῃ,
νὰ μὴν κρυῶνῃ ὁ δυστυχὴς
που κρύο πολὺ κάνει.
Χαράλ. Ἑμμ. Κασσηζάκης.
Γυμ. Ἄνω Βιάννου Τάξις α'.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Καλῶς ἦρθε ἀνοιξὴ
που ἔφερε τὰ ἀνθὲς
και ἔτσι ὡραιότατη,
τὴν ἔκαμες τὴν πλάση.

Ἦρθε ἡ ἀνοιξὴς ἐδίωξε
τὸ χειμῶνα
ἔφερε τὸ Πάσχα
και τὰ χελιδόνια.

Ἄνθισαν οἱ μυγδαλιὲς
και τώρα ὅλο μετὰ χαρὲς,
γυρνοῦν τὰ παιδάκια
ψάλλοντες τραγουδάκια.

Δὲν ἔχει λάσπες τώρα
σάν πρῶτα ὅτε τὸ γέννα.
Καλῶς ἦλθε ἀνοιξὴ
και σὲ καλὸ χειμῶνα.

Πρέπει τὴν ἀνοιξὴ
νὰ τὴν ἀγαποῦμε,
γιατὶ τέτοιο φίλο
ποτὲ δὲν θὰ βροῦμε.
Χαράλ. Ἑμμ. Κασσηζάκης.

Γυμ. Ἄνω Βιάννου Τάξις α'.

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἐάν βλέπω τὴν μορφὴν σου
φεγγάρι μου χλωμὸ
τὴν χάριν τὴν δική σου
κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ.

Τὴν ντροπαλὴ σου ν' ἀχῶ
ἦθελα εὐμορφία
νὰ περπατῶ μενάχο
μ' ἀστέρια συντροφία.

Νὰ φαίνομαι τὸ βράδυ
νὰ σβύνω τὸ πρῶτ
νὰ βρίσκω σὲ σκοτάδι
δροσεύλα και πνοή.

Ν' ἄμαι χρυσὸ φανέρι
στὸν μαυρὸν οὐρανὸ
και τοῦ βουνοῦ λυχνάρι
ἐπάνω σὲ βουνὸ.

Παρηγοριά νὰ χύνω
σ' ἐκεῖνον που πονεῖ
και σὺντροφος νὰ γίνω
σ' ἐκεῖνον π' ἀγρυπνεῖ.

Νὰ φέγγω σ' ἐξ ὀριββάτι
που μένει σκοτεινὸ
και τοῦ φωτός τὸ μάτι
γλυκὰ νὰ τὸ σφαλνῶ.

Αὐτὰ γλυκὰ φεγγάρια
αὐτὰ ἐπιθυμῶ
μὰ ἔχεις σὺ τὴν χάριν
φεγγάρι μου χλωμὸ.

Λέλης Γεωργ. Σκορδύλης
μαθητὴς

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἀδελφεῖς τὴν παρουσίαν σου ὁ
ταν ἐλαττώνης τὰς ἐπιθυμίας σου!

Ἠρακλῆος μίαν οἰκίαν εἶναι
ἡ τάξις.

Ἡ οἰκονομία εἶναι θυγατέρα
τῆς σωφροσύνης, ἡ ἀδελφὴ τῆς
ἐγγρατείας και ἡ μητέρα τῆς ἐ-
λευθερίας.

Ὅσοι μᾶς ἀγαποῦν ἀπαιτοῦν
νὰ γίνωμε τέλει, ὅσοι μᾶς λέ-
γουν εἰς εἴμεθα τέλει μᾶς ἀπα-
τοῦν.